

บทนำ

แรกพบสบตา เมื่อเจอหน้าเธอ

การรอกหักหรือถูกปฏิเสธความรัก มันเป็นเรื่องปกติทั่วไปของชีวิตวัยรุ่น แต่สำหรับผมการถูกปฏิเสธด้วยประโยคบางประโยคมันกลับทำร้ายจิตใจผมให้ดำดิ่งจนแทบเสียชีวิต ซึ่งได้ประโยคธรรมดาๆ อย่างดีเกินไปหรือเราเข้ากันไม่ได้ นั่นบอกเลยว่ามันเก่าและเอาท์มาก เพราะผมได้เจอมิติใหม่แห่งวงการการปฏิเสธความรักมาแล้ว

เขาเป็นว่าผมขอยกตัวอย่างประโยคเริ่มต้นก่อนจะเข้า**ประโยคเด็ด**หลังจากที่ผมสารภาพรักก่อนละกัน

'ขอโทษนะเมด เราไม่เคยคิดแบบนี้กับเมดเลย'

'เรามองเมดเป็นแค่เพื่อนมาตลอด ขอโทษจริงๆ นะ'

มันดูเป็นประโยคคลาสสิกที่ใครๆ ก็สามารถเจอได้ถูกไหมครับ แต่สำหรับผมเมื่อใดก็ตามที่ลองถามหาเหตุผลว่าทำไมถึงไม่ชอบ ไม่ยอมคบ หรือทำไมถึงเป็นได้แค่เพื่อน คำตอบที่ได้ยินก็ทำเอาใจผมพังยับและแตกสลายไปกับเม็ดทรายทุกที

“เราขอเหตุผลหน่อยดิ ว่าทำไมถึงไม่ยอมมาคบกับเรา เราดูไม่ดีหรือ หรือเราไม่หล่อ หรืออะไร”

‘ไม่ใช่เมล เมลดูแล้วเราดีมากแต่เราคงให้ความรู้สึกที่มากกว่าเพื่อน กับเมลไม่ได้’

“ทำไมวะ”

‘เมลน่ารักกว่าเรา’

“น่ารักกว่า?”

‘ใช่ ทั้งนิสัยแล้วก็อะไรหลายๆ อย่าง’

“อะไรหลายๆ อย่างนี่มันอะไรวะ”

‘เมลอยากฟังจริงๆ เหรอ’

“ใช่ดี บอกเถอะ เพราะอะไรเหรอ ทำไมถึงไม่คบกับเรา” ตอนนั้นก็คิดไว้แล้วแหละว่าตัวเองจะต้องเจอประโยคคลาสสิกอย่างดีเกินไปแน่ๆ แต่ผลปรากฏว่า...

“เมลตัวเดียวไปในความคิดเรา”

เมลตัวเดียวไปในความคิดเรา?

ผมตัวเดียวไปในความคิดเขา

เฮ้ย!! ขอโทษนะ ผมสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซน อาจจะมีเกินกว่านี้สักเซนหรือสองเซนด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นความสูงระดับนี้มันไม่เตี้ยไปหรอกครับ เวลาที่ผมยืนเทียบกับผู้หญิงเหล่านั้นมันก็ยังดูคู่คู่สูสีพอไปวัดไปวาได้ แต่เธอเหล่านั้นออกติ๊กกับผมมากเกินไป

แต่ก็ดี เพราะการโดนปฏิเสธบ่อยๆ มันเลยทำให้ผมมีภูมิคุ้มกันและแรงฮึดจนสามารถสอบเข้าคณะที่มีสาวกรี๊ดสูงสุดได้ แน่แน่นอนว่าการสอบครั้งนี้เต็มไปด้วยความยากลำบาก ผมใช้ความเพียรพยายามทั้งหมดที่มีทุ่มเทไปกับมัน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือ ไปติวเข้มตามโรงเรียนกวดวิชา หรือแม้กระทั่งจ้างติวเตอร์ส่วนตัวมาติวตามห้างและที่บ้าน ไหนจะต้องอดหลับอดนอนอีก สุดท่ายความพยายามของผมก็ไม่สูญเปล่า ผมสามารถสอบเข้า **คณะวิศวกรรมศาสตร์** ได้อย่างที่ตั้งใจจริงๆ

ผมจำได้ว่าไต่คณะวิศวกรรมเนี่ยมันถูกตั้งเป็นเป้าหมายในชีวิตผมตั้งแต่ม.ต้น วันนั้นผมเพิ่งออกหัดหมาดๆ ผลยังสดและใหม่มาก แต่

ความเจ็บช้ำน้ำใจจากการรอกหักก็ยังไม่เท่ากับเสียงหัวเราะจากเพื่อนสนิท
ที่เดินอยู่ข้างๆ กัน

ช็อค ถิรันต์ เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวในตอนนั้นหัวเราะในความ
มึนหน้าของผมเรื่องไปขอพี่ม.5 เป็นแฟน จำได้ว่าแม่หัวเราะเสียงดังมาก
ดังจนเสียชีพได้ยินและเดินลงมาถามว่าหัวเราะอะไรกัน สุดท้ายได้ใช้ช็อคมัน
เลยเล่าเรื่องที่ผมไปสารภาพรักกับรุ่นพี่ม.5 ให้เสียฟัง พอเล่าจบเท่านั้น
แหละ มันสองคนก็ร่วมหอลงโรงหัวเราะเยาะผมจนฟันแทบร่วง คือกูแค่
สารภาพรักไป ไม่ได้ไปสมัครคณะละครตลก ไม่รู้จะหัวเราะหาพระแสง
ของ้าวอะไรกันนักกันหนา

แต่หลังจากที่มันหัวเราะกันจบ ได้เสียชีพพี่ชายสุดที่รักของผมก็
แนะนำแนวทางและชี้ทางสว่างให้ผมได้รู้ว่าสิ่งที่สามารถทำให้คนอย่าง
ไอ้ช็อคมีแฟนไม่ซ้ำหน้าซ้ำคนได้ สาเหตุมาจากคณะที่เสียเรียนล้วนๆ

แน่นอนว่าส่วนหนึ่งก็ต้องขอบคุณไอ้ช็อคด้วย เพราะถ้าไม่มีเสียง
หัวเราะของมันจนทำให้เสียชีพได้ยินในวันนั้น ผมก็คงไม่ได้ตั้งเป้าหมายว่าจะ
เรียนคณะวิศวะและสามารถสอบเข้าคณะนี้ได้สำเร็จเหมือนอย่างทุกวันนี้

ถึงแม้ไอ้เพื่อนสนิทที่ชื่อช็อคมันจะหายไปจากชีวิตผมเกินสามปี
แล้ว แต่มันก็ยังเข้ามาทำให้ผมนึกถึงเรื่องราวความผูกพันของผมกับมันได้
ตลอด ที่บอกว่ามันหายไปไม่ใช่หายไปหรืออะไรหรอกนะครับ แต่เห็นป้า
กับมี้าบอกว่าครอบครัวมันย้ายไปอยู่ที่อื่น ผมไม่ได้ถามว่าไปอยู่ที่ไหน เพช
บุ๊กหรือโซเซียลต่างๆ ผมก็ไม่ได้ขอกับเจ้าตัวไว้ อาจเพราะมันเป็นการจาก
ลาที่กะทันหัน แถมตอนก่อนที่ไอ้ช็อคจะย้ายไปผมกับมันมีความรู้สึกไม่
เข้าใจกันนิดหน่อยด้วย

แต่ก็ช่างเถอะ เพราะตอนนี้ถ้าย้อนกลับไปคิดถึงเรื่องราวในวันนั้น
ผมมองว่ามันกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยไปแล้วสำหรับผม

“เชิญน้องคนต่อไปเลยคะ” เสียงรุ่นพี่คนหนึ่งปลุกผมให้ตื่นจาก
ภวังค์ ผมหันไปหยิบเอกสารรายงานตัวจากแฟ้มส่งไปให้พวกรุ่นพี่ที่อยู่ตรง
หน้า เขาตรวจเอกสารอย่างละเอียด มีชวณคุยเรื่องโรงเรียนเก่าผมบ้าง พี่ๆ

เขาดูอัยยาศยดีและน่ารัก ถึงบางครั้งจะดูโง่โง่จนทำผมอึ้งไปบ้าง แต่มันก็ไม่ได้แย่มากยังดูน่าสนุกกับกิจกรรมที่พี่ๆ เขาเชิญชวนให้เข้าร่วม “เสร็จแล้วไปนั่งรอตรงโซนนี้ก่อนนะ”

“ครับ” รับคำพี่เขาเสร็จก็เดินไปนั่งรอตรงโซนที่พี่เขาบอก คณะวิศวกรรมศาสตร์ขึ้นชื่อว่าเป็นคณะที่มีเพศชายมากกว่าผู้หญิงเกินครึ่ง แถมผู้หญิงร้อยละแปดสิบที่ผมเจอแหม่งแมนกว่าผมเสียอีก บางคนแบกน้ำบางคนยกโต๊ะ บางคนยื่นคำเพื่อนผู้ชายที่ทำหน้าสำนึกผิดอยู่ใกล้ๆ เอวๆ ผมเข้าคณะนี้ก็ได้มีเป้าหมายจะจีบคนในคณะเสียหน่อย อย่างน้อยก็มีผู้หญิงคณะอื่นอีกเป็นสิบให้ผมเลือกจีบได้เยอะเยอะ

ดูป!

“เฮ้ยนาย ปากกาทกวะ” เรียกก็ไม่ได้ยินจนผมต้องกระตุกเสื้อไอ้คนที่ไม่ยอมใส่ไทด์ให้หันมามองผม “ปากกานายตก”

“อ้อ ขอบคุณนะ”

“เฮ้ย... ซ็อค” พอเห็นว่าไอ้คนที่ทำปากกาทกเป็นใคร ทั้งผมและมันก็ชะงักและหยุดพูดกันไปเสียดื้อๆ สายตาเราสองคนจ้องมองกันอยู่พักใหญ่ จนเป็นไอ้ซ็อคที่หลบตามผมแล้วหันหน้าไปทางอื่น “ซ็อค”

ผมเรียกมันอีกครั้ง

“อ้อ” มันก็มลงมาสบตาผมอีก คราวนี้ที่สบตากันมันทำให้ผมคิดถึงจำนวนปีและจำนวนวันที่เราไม่ได้เจอหน้ากันเลย

“มองหาอะไรหรอ”

“ที่นั่งนะ”

“ที่นั่งดี ช่างๆ ภู” ผมขยับตัวเองไปนั่งเก้าอี้กึ่งตัวส่วนไอ้ซ็อคก็พยักหน้าแล้วนั่งลงข้างกัน

“มึงตัวสูงขึ้นเปลววะ แต่ก่อนแหม่งเตี้ยกว่ากูอีก”

“ใช่ กูร้อยแปดสิบกว่าแล้ว”

“ทำไมกูต้องมาหยุดที่ร้อยเจ็ดสิบด้วยเนี่ย เเซ็งวะ”

“ก็เหมาะกับมึงดี” ความกวนตีนของมันไม่ได้หายไปเหมือนจำนวน

ปีที่ห่างกันเลย

สามปีที่ไม่เจอกัน ไม่รู้ทำไมเวลานั่งข้างกันแบบนี้ผมกลับไม่รู้สึกแปลกหน้า อาจเป็นเพราะช่วงเวลาที่เรารู้จักกันมันยาวนานมากกว่าช่วงเวลาที่ได้ซื่ออกหายไป

วันนี้ที่ได้กลับมาเจอกันนอกจากนิสัยของมันที่ดูจะไม่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ส่วนอื่นๆ ของมันกลับดูตรงข้ามกับความทรงจำในวัยเด็กของผมอย่างสิ้นเชิง ทั้งความสูงและความหล่อที่มองเห็นมันที่ไรท์นี่ก็อยากจะเอาเล็บข่วนหน้าสักทีสองที คือแหม่นนอกจากจะสูงแล้วหน้ามึงยังหล่อขึ้นอีกแล้วอย่างนี้เวลาเดินด้วยกันสาวก็ต้องมองมันก่อนแน่ๆ ผมคิดผิดไหมวะที่เรียกให้มันมานั่งข้างๆ

“แล้วไปไงมาไงวะมาเรียนคณะนี้ ไหนมึงอยากเรียนหมอไม่ใช่หรือ” ผมถามมัน

“ก็สอบไม่ติด”

“ง่ายๆ แบบนี้เนี่ยนะ”

“เออ กูไม่ได้อ่านหนังสือ”

“ไม่ได้อ่านหนังสือแล้วสอบติดที่นี้ได้ไง”

“ก็แอดมิชชันปกติมันแหละ จิ้มมั่วๆ แล้วมาตกที่นี่” ผมแบ่ปากให้อดิตเพื่อนสนิท พูดยมาได้จิ้มมั่วๆ มึงรู้ไหมว่ากูใช้ความพยายามมากแค่ไหนในการสอบเข้าที่นี่ ไม่เห็นแก่หน้ากูก็เห็นแก่สมองและความเพียรพยายามของกูมั้งเออะซื่อค “ว่าแต่มึงเออะเมลที่เลือกคณะนี้ ออย่าบอกนะว่าเป้าหมายมึงยังเหมือนเดิมอะ”

“เป้าหมายอะไรล่ะ”

“มีแฟนไง”

“กูมีแฟนแล้ว” มันหน้ามากครับไอ้เมล รู้ตัวอีกทีก็โกหกอดิตเพื่อนสนิทไปคำโต ไอ้ซื่อคมองหน้าผมอย่างไม่ค่อยเชื่อ เพราะตลอดระยะเวลาที่รู้จักกันมา ผู้หญิงทุกคนจะลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าผมน่ารักเกินไปที่จะคบกับพวกเธอ แน่นนอนว่าไอ้ซื่อคเป็นหนึ่งในความทรงจำที่ยื่น

หัวเราะและสมน้ำหน้าผมอยู่ข้างๆ ซึ่งสามปีที่ไม่มีมันชีวิตผมก็ไม่ได้ต่างไปจากเดิมเท่าไร เพราะฉันผมจะไม่มีวันยอมเสียหน้าด้วยเรื่องบ้าๆ อย่างการไม่มีแฟนเด็ดขาด

“หี” ใช้อี้ออกยิ้มมุมปากแล้วเสมองไปทางอื่น มึงคิดว่าการที่มึงหันมองไปทางนั้นแล้วกูจะไม่เห็นหรือวะ กูเห็นนะเว้ยว่ามึงแอบซำกับคำพูดกูอะ

“ซำพ่อง” ผมผลักหัวมันไปที่

“เด็กน้อย”

“น้อยอะไรละ”

“มีแฟนใหม่มันลืมน้องแฮนด์แฟนเก่าไปแล้วจริงๆ ดิ” แฮนด์ไหนวะ ผมขมวดคิ้วไม่เข้าใจว่าที่มันพูดถึงน้องแฮนด์คือใคร จำได้ว่าโตมาจนปานนี้ผมยังไม่เคยมีแฟนชื่อน้องแฮนด์เลยสักคน

ไม่ดิ ตั้งบอกว่าจะไม่เคยมีแฟนเลยด้วยซ้ำ

“แฮนด์ไหนวะ ไม่มีนะ” ใช้อี้ออกยิ้มอีกแล้ว การยิ้มร้ายแบบนี้ของมันทำเอาผมเสียวสันหลังวาบไปเลย

“แนใจหรือวะว่าจำไม่ได้”

“เออ ใครวะ”

“คนนี่ไง...” ใช้อี้ออกพูดพร้อมกับเลื่อนสายตาไปที่มือตัวเองแล้วทำท่าแปลกๆ มันกำมือหลวมๆ แล้วขยับขึ้นลงซ้ำๆ

เซี่ยซ็อค มาถึงก็เล่นก๊วยเลยนะฮาดดดด

ผมมองผมวาบทันทีที่นึกภาพตัวเองกับใช้อี้ออกตอนที่ยังเป็นเด็กหัวเกรียนสมัยนั้น ความคะนองของเราทั้งคู่ทำให้มีครั้งแรกด้วยมือของกันและกัน ผมยังจำความรู้สึกนั้นได้ดี เพราะหลังจากนั้นผมก็จำได้แค่มือตัวเอง

พูดอีกก็เศร้าอีก ชีวิตกูนี่มันช่างน่าสงสาร ไม่เคยมีแฟนแถมเสร็จครั้งแรกด้วยน้ำมือคนอย่างใช้อี้ออก

“สามปีจากคาราเมลเป็นอื่นหรือวะ”

“อื่นพ่องไรซ็อค”

“หน้าแดงว่ะเมล”

“แดงอะไรเล่า พอเลยเลิกพูดเรื่องเก่าเถอะ”

“โอเค ไม่พูดก็ได้ ว่าแต่แฟนมึงคนไหนวะ เป็นใครหรือ” จิบหายแล้ว เอาใจตีวะเนี่ย ถ้าโมเมตอบไปมันต้องจับได้แน่ๆ

“ถามเหมือนมึงจะรู้จัก”

“ก็ถามเฉยๆ เผื่อคนแถวนี้แม่งซี้ไม่”

“กูจะไปไม่อะไร แฟนกูชื่อฝนตอนนี้เรียนอยู่อักษร คบกันมาตั้งแต่ม.4 แล้ว” โทษทีนะฝนกูขอยืมชื่อมึงมาเป็นแฟนกุดักวันละกัน เดียวใจต้องโผล่ไปบอกมันก่อนไม่งั้นแม่งมีเอ๋อแดกแน่

“หรือวะ”

“เออดี ว่าแต่มึงเถอะเป็นไงมั้ง มีคนไหนที่คบจริงๆ จังๆ ไหมวะ” ใจซื่อไม่เคยคบใครจริงจังตั้งแต่ม.ต้น ไม่รู้ว่าสามปีที่ไม่ได้เจอกันมันเปลี่ยนไปมากแค่ไหน

“ไม่วะ ยังไม่เจอคนที่ถูกใจ แต่ก็คุยเรื่อยๆ นะ” ที่พูดมาเหมือนจะกดกุกลายๆ เลยนะครับ แหม มีคนคุยเรื่อยๆ “ว่าแต่มีดัดฟันด้วยหรือ”

“ใช่ น่ารักปะ” ผมยิงฟันให้มันดูใกล้ๆ ใจซื่อยิ้มแล้วผลักหัวผมเต็มแรง

“เจ็บนะ ผลักแรงไปไหมมึง”

“ก็มึงเอาหน้ามาใกล้ๆ ไปอะ”

“ทำไหมวะ มึงแพ้นคนดัดฟันหรือ” ผมยิงฟันให้มันอีกที ใจซื่อคล้ายหัวแล้วยกมือขึ้นบิบบากผม

“ไม่ได้แพ้อะไรทั้งนั้นอะ กูเห็นหน้ามึงแล้วคิดถึงสก็อยแถวบ้าน มันชอบดัดฟันสีชมพูเหมือนมึงเลย”

“สก็อยบ้านมึงดิ” ผมต่าด้วยผลักหัวมันไปด้วย มาหาว่าผมเป็นสก็อยได้ไง กูไม่ใช่คนนั้นนะเว้ยกูเป็นคนขับ เพราะมันได้โปรดเรียกกูว่าเด็กแว้นก็พอ แล้วนี่กูจะมารู้รู้ไรอะไรเนี่ย “เออ ว่าแต่มึงมาอยู่หอหรือวะ”

ผมเปลี่ยนเรื่องคุย สมองจะได้ไม่โพกส์เรื่องแค้นกับสก็อยอีก

“ใช่”

“ดีวะ กูก็อยากอยู่ห้องบ้าง”

“มาอยู่กับกูดี”

“ได้หรือ”

“ได้... มาใหม่” น้ำเสียงที่ถามไม่เท่ากับสายตาที่ส่งมาให้ ผมรู้สึกว่ามันแปลกมากจนต้องรีบหัวเราะกลบเกลื่อน

“ฮ่า ฮ่า กูล้อเล่น”

“ก็รู้อยู่แล้ว” ไข่ซ็อคยกไหล่แล้วเอื้อมมือมาขี้นหัวผมจนยุ่ง แม่ยังเป็นคนที่ชอบวุ่นวายกับหัวผมเหมือนเดิม

“หวัดดี?” เสียงทักจากด้านหลังทำให้ผมกับไข่ซ็อคหันกลับไปมอง พอไข่ซ็อคเห็นว่าใครเป็นคนเข้ามาทัก มันก็ถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย “นี่แฟนมึงหรือวะซ็อค”

“เฮ้ยไม่ใช่” ผมปฏิเสธ ส่วนไข่ซ็อคส่ายหน้าด้วยท่าทางเอือมระอาเต็มที

“อ่าวหรือ คิดว่าใช่ซะอีก ฮ่า ฮ่า โทษทีวะ กูเห็นมึงสองคนแล้วรู้สึกถึงรังสีชมพูอมม่วง” ม่วงบ้านป่ามันนะสิ

“กูที่ชอบอะ ไ้ใจนี่ชื่อใจ เรียกสั้นๆ ว่าใจรัน จันรายยยย ก็ได้”

“จันราย ฟองมิงสิไ้บอย ใจเฉยๆ ก็พอเถอะไม่ต้องผวนไปผวนมา” ผมยกหน้าเข้าใจในสิ่งที่ไ้ใจต้องการจะสื่อ เพราะแค้นในหัวผมก็ได้ยินชื่อจันรายของไ้ใจผวนไปผวนมาอยู่แล้ว “แล้วมิงชื่ออะไร รู้จักกับเพื่อนกูได้ไงวะ มันมาจากโรงเรียนเดียวกับกูไม่น่ารู้จักใครแถวนี้”

“อ้อ” ผมกำลังจะตอบคำถามไ้ใจ

“นั่นดิ หน้าตาคุณอินเตอร์ขนาดนี้ น้ำหน้าอย่างไ้ซ็อคไม่มีทางรู้จักแหงๆ” แต่ก่อนที่ผมจะตอบ ไ้บอยก็พูดแทรกขึ้นมาก่อน

“คือ...”

“แถมหน้าตาแบบนี้ นอกจากแฟนก็ไม่สามารถคิดเป็นอื่นไกลได้จริงๆ” ทั้งไ้ใจและไ้บอยผลัดกันพูดแทรกผมไปมาจนไม่เว้นช่องว่างให้

ผมได้พูดเลยสักครั้ง

“สรุปมีสองคนอยากู้อะไร ลิสต์รายการมาให้กูก็ได้เนะ จะได้ตอบทีละข้อ” จะไม่让我พูดออกมาได้ไง พวกแม่งเล่นถามและพูดแทรกจนผมไม่รู้จะเริ่มตอบอันไหนก่อน

“ฮ่า ฮ่า โทษๆ งั้นเอาแค่มีชื่ออะไรแล้วรู้จักกับไอ้ชื่อคได้ไงพอ” เป็นไอ้ใจที่เปิดโอกาสให้ผมได้เป็นคนตอบคำถาม

“กูชื่อเมล”

“อ้ออ เมลหรอออออ” พวกมันอ่อยาวมากจนผมทำหน้าง “ต่อเลยครับ ต่อเลย”

“ที่กูรู้จักกับไอ้ชื่อคเพราะมันเป็นเพื่อนข้างบ้านตั้งแต่ประถมจนถึงม.ต้น แต่หลังจากจบม.3 มันก็ย้ายไปเรียนที่อื่น”

“ที่แท้เรื่องมันก็เป็นอย่างนี้เองงงง” เพื่อนไอ้ชื่อคทั้งสองคนดูเป็นคนเฟรนด์ลี่และเข้ากับคนอื่นง่าย แต่มันก็ยังมึนเรื่องเล่าเผาไอ้ชื่อคตอนที่อยู่เชียงใหม่ให้ผมฟังอีก ซึ่งมันก็ตึนะมันทำให้พวกเราทั้งสี่คนสนิทสนมกันมากขึ้น

“น้องๆ กลุ่มนี้ชอบถ่ายรูปหน่อยสิ” มีพี่ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาทักพวกเรา ผมหันไปหาด้องชูสองนิ้วแล้วยิ้มยิงฟันจนเห็นเหล็กดัด ส่วนไอ้สองคนข้างหลังทำท่าซารางเฮโยจนพี่ๆ เขาขำออกมา

“น้องเมลขยับให้ใกล้น้องชื่อคหน่อยสิ ไม่เข้าเฟรมเลย” เพราะมีป้ายชื่อที่ห้อยคอไว้เลยทำให้พี่เขาเรียกชื่อพวกเราถูก

“แบบนี้ได้ไหมอะครับ” ผมเอียงคอขยับหน้าไปจนศีรษะจะวางอยู่บนไหล่ไอ้ชื่อค แอบได้ยินเสียงกรีดเบาๆ จากพวกพี่เขาด้วย แต่ก็เหมือนจะไม่มีอะไรเพราะพอผมลองเล็กคิวถามพี่ๆ พวกนั้นก็ยิ้มแล้วพูดขอบคุณเท่านั้น

“เออพวกมึง เรามาแอดเฟซบุ๊กกันก่อนดีกว่า” ไอ้ใจพูดพร้อมกับหยิบโทรศัพท์มาแอดเฟซบุ๊กผม ไม่ต่างจากไอ้บอยที่ส่งมือถือมันมาให้ผมแอด ส่วนไอ้ชื่อคมันไม่ได้หยิบมือถือออกมาให้เหตุผลว่าแบตเตอรีหมด

เดี๋ยวกลับหอไปจะไปแอดต่อจากพวกไอ้ใจและไอ้บอยเอง

“เดี๋ยวกูตั้งกรุปไลน์เลยละกันเวลามีอะไรจะได้คุยกันสะดวก ว่าแต่ มึงเรียนสาขาไหนวะคาราเมล”

“คอมพิวเตอร์ แต่เดี๋ยวนะมึงรู้ได้ไงวะว่าชื่อเล่นเต็มๆ กูชื่อนี้”

“เอ่อ... ก็ขนาดไอ้ชื่อคยั้งชื่อคโคแลตได้เลยนับประสาอะไรกับ คนอย่างมึงจะชื่อคาราเมลไม่ได้วะ ชื่อเด็กกรุงเทพฯ มันก็แนวๆ นี่ใหม่อะ ดูแบบมีตัวอักษรเยอะๆ อ่านยากๆ อะไรแบบนี้ เมื่อกี้ตอนกูเดินมากูยังเห็น คนชื่อ ส-ร-ส-ร เลย ซึ่งตอนกูเห็นชื่อกูก็อ่านตรงตัวนะ สอนสอนรุ่นพี่เรียก แต่จริงๆ แม่ชื่อ สอ-ระ-สอน พ่อตาย ตั้งชื่อลูกเอาชะงูปวดหัว”

“ฮ่า ฮ่า มันก็แบบนี้แหละมึง สมัยนี้เอาให้อ่านยากและปวดหัวเข้าไว้ก่อน คนจะได้จำได้” ผมพูดตอบไอ้บอยไป “เออ ว่าแต่พวกมึงสามคนได้อยู่หอด้วยกันหรือเปล่าวะ”

“ไม่วะ พวกกูแยกกันอยู่ คนละหอ คนละซอย คนละที่ คนละชั้นจริงๆ ถ้าอยู่กันคนละโลกกับพวกมันได้กูก็อยากให้เป็นแบบนั้น” เขี่ยบอยแม่งกวนตีน

“คิดว่ากูอยากอยู่โลกเดียวกับมึงงั้นหรือบอย”

“แหม ใครจะปู้รู้ละใจ บางทีมีงอาจแอบชอบกูกูก็ได้” มันสองคนด่ากันไปด่ากันมาจนผมต้องรีบเข้าไปเบรก

“เดี๋ยวๆ พวกมึงใจเย็น สรุปลืออยู่กันคนละหอ”

“ถูกต้อง” ทั้งไอ้บอยและไอ้ใจหันมาตอบผมพร้อมกัน

“ทำไมไม่อยู่ด้วยกันวะ จะได้หารค่าเช่าหอ ประหยัดไปตั้งหลายบาท”

“เฮ้ยเมล บ้านกูมีตั้งค้ะเพื่อน” เออ กูรู้ ดูจากหน้าหน้ามึงก็เดาออก แต่ไม่ต้องใช้สายตาด่ากูนานนั้นก็ไ้ใหม่ กลัวแล้ว “แต่สาเหตุหลักๆ ที่กูไม่อยากอยู่กับพวกมัน เพราะกูคงรับไม่ได้ถ้าไอ้ใจหรือไอ้ชื่อคพาสาวมาซั่มที่ห้องจนกูต้องระหกระเหินไปอยู่ที่อื่น”

“อ่าฮะ” ผมพยักหน้าเข้าใจ ถึงแม้ในใจลึกๆ จะอยากช้ำกับคำพูด

และท่าทางของไอ้บอยมากแค่ไหนก็ตาม

“เหมมมม ทำเป็นพูดนะครับคุณบอย ทั้งๆ ที่มึงเป็นตัวตั้งตัวตีเรื่องแยกหอเพื่อพาสาวมาซั่มไม่ใช่หรอครับ มั่นนั่นแหละเมลที่บอกว่าถ้ามีสาวก็อยากจะส่วนตัวนั่นนี่” ผมหัวเราะกับคำพูดไอ้ใจแล้วหันไปมองหน้าคนที่นั่งอยู่ข้างๆ

“ว่า” มันถามหลังจากที่ผมมองมันอยู่สักพัก

“นิสัยมึงกับเพื่อนเหมือนกันจังเลยนะ”

“ไม่เหมือนนะ กูไม่ได้คิดจะพาใครมาทำอะไร กูแค่ต้องการความสงบ”

“ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะไปอยู่วัดนะครับ”

“เออวะ ความคิดดี” สุดท้ายวันรายงานตัววันแรกก็จบลงด้วยการที่ผมมีเพื่อนในกลุ่มเพิ่มมาอีกสามคน คือไอ้บอย ไอ้ใจและอดีตเพื่อนสนิทอย่างไอ้ซ็อค

มันก็สนุกดีนะ ได้เจอเพื่อนที่เคยสนิทแถมเพื่อนใหม่ก็ดูท่าจะเข้ากันได้ง่าย

ติ๊ง...!

Choc Teeran ได้ส่งคำขอเป็นเพื่อนกับคุณ

ผมกดรับเพื่อนทันทีที่ไอ้ซ็อคแอดมา ไม่ลืมที่จะเข้าไปส่องเฟซบุ๊กมันด้วย อยากรู้ว่าช่วงเวลาสามปีที่ไม่เจอหน้ากันมันมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปหรือเปล่า

ติ๊ง

ติ๊ง

ติ๊ง

แต่ก่อนที่ผมจะได้ดูอะไร เสียงแจ๊สเตือนจากเฟซก็ดังขึ้นถี่ๆ สาเหตุมาจากไอ้ซ็อคที่กำลังไล่กดไลก์อัลบั้มรูปผมอยู่

Mel Worawut บั้มโลกนี้ไงส์ด กดไร้นักหนาอะ เครื่องมันแดงเว้ยซ็อค

ไอ้ฝนเรียกด้วย

Noffon :: เออๆ ไม่เรียก แต่กูมีเรื่องจะถามมึง

Caramel :: ก่อนที่มึงจะถามกู กูขอคุยกับมึงก่อนได้ไหมวะ พอที่ว่า กูมีเรื่องจะรบกวนมึงวะฝน

เรื่องเดียวที่จะรบกวนก็คงเป็นเรื่องที่จะขอให้ฝนช่วยเป็นแฟนปลอมๆ เพื่อหลอกไอ้ซ็อคให้หน่อย เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องเดียวที่ผมจะไม่ยอมให้ตัวเองอับอายขายขี้หน้าเด็ดขาด

Noffon :: เดียวเมล กูขอเรื่องกูก่อน *แค็บหน้าจอบุคคนะวิศวะ*

Noffon :: คนนี้ใครวะมึงงงง เพื่อนใหม่มึงหรอ?? หล่อมากกกก

Caramel :: เพื่อนกูเอง

Caramel :: มึงชอบหรอวะ จะให้กูติดต่อให้ไหมละ

ตอนที่ถามไอ้ฝนไปไม่รู้ว่ามีคิดไปเองไหม แต่รู้สึกหัวใจผมมันกระตุกนิดๆ

Noffon :: *สติ๊กเกอร์แอสะยิม*

Caramel :: มันชื่อซ็อค ตอนนี้อย่างไม่มีเบอร์มันหรือมีแค่เฟซบุ๊ก

Temp :: ซ็อค??

Temp :: เดียวนะ ไซ้ไอ้ซ็อคโกแลตที่มึงเคยเล่าให้ผมวะ เพื่อนสมัย ม.ต้นอะไรนั่น

Caramel :: ไซ้มันนั่นแหละ

Noffon :: กวีตแรงง คนนี้ไซ้ใหม่ที่เป็นคู่จิ้นกับมึงตอนม.ต้น

Caramel :: เออ

Noffon :: งั้นมึงไม่ต้องมาแนะนำเขาให้กูหรือค๊ะ ไม่อยากแย่งงงอิอิ

Caramel :: อิอิอะไรของมึงละ แค่ตอนม.ต้นโดนจับยึดให้คู่กับมันจนไม่มีแฟนและกลายเป็นปมทุกวันนี้ มึงจำไม่ได้หรอ กูเคยเล่าให้

พวกมึงฟังแล้วนะ

เพราะนอกจากจะโดนสาวปฏิเสธเรื่องที่น่ารักกว่าและต๊ายไปแล้ว
ช่วงตอนม.ต้นผมก็โดนปฏิเสธด้วยข้อหาเป็นแฟนกับไอ้ซ็อคเหมือนกัน

Noffon :: จำได้ มึงเล่าให้กูฟังเป็นสิบริบแล้วคะ

Caramel :: นั่นแหละ และกูก็ไม่อยากให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย กู
เลยบอกมันไปว่ากูมีแฟนแล้ว

Temp :: ไม่อยากให้ประวัติซ้ำรอยหรืออยากבלัฟมันกันแน่

Caramel :: ก็ทั้งสองอย่างนั่นแหละ

Temp :: อ้อออออ แล้วเดี๋ยวนะ มึงมีแฟน? ขอโทษที่ถามเพื่อนนะ
ครับ แต่ว่าแฟนมึงนี่ใครหรือ??

Temp :: ไปมีแฟนตั้งแต่เมื่อไหร่ แฟนในจินตนาการมันนับไม่ได้
หรือกะเมล

ความกวนตีนของไอ้เทมที่ตอบกลับมาเหมือนมีเสียงเขี่ยหยันส่ง
ผ่านตัวหนังสือกระแทกเข้าตาทะลุมาที่หัวใจผมเลยแม่ง นี่ถ้าผมวาร์ปไป
เขกกะโหลกมันได้ผมวาร์ปไปแล้ว

Caramel :: แฟนกูก็... ไอ้ฝนไง ตอนนี่มึงเป็นแฟนกูนะฝน

หลังจากที่ผมพูดเสร็จไอ้ฝนก็สาดสติเกอร์ตัวผมยับ ไม่ต่างจากไอ้
เทมที่ส่งสติเกอร์หัวเราะและสมน้ำหน้ามาให้อย่างต่อเนื่อง คือแม่งผมไม่
เข้าใจอะ กูมันน่าทุเรศมากเลยหรือทำไมการที่กูมีแฟนมันถึงดูน่าขำและ
น่าหัวเราะขนาดนี้วะ เชี่ยฝนอีกคน กูเป็นแฟนกับมึงมันแยตรงไหนนนน

Noffon :: กูจ้กมียอมเป็นแฟนกับคนตัวเตี้ยอย่างมึงหรือกะนะ

Caramel :: กูสูง 170 นะ เตี้ยหรือวะไม่หรือ

Noffon :: แต่อดอก กูสูง 173 มากกว่ามึงตั้ง 3 เซนค่า เพราะนั่นกูไม่
ขอยุ่งเรื่องนี่

Caramel :: ฝนนนนน ช่วยกูเถอะนะ เป็นแฟนกับกูสักเดือนแล้วให้

ถูกบอกเลิกมึงก็ได้

Noffon :: น้ำหน้าอย่างมึงเนี่ยนะเป็นคนบอกเลิกกู มันหน้ามากกก

Caramel :: อือออออ ช่วยเค้าหน่อยดิ เป็นแฟนค่านะ จะให้กูทำอะไรหรือซื้ออะไรแลกกับเงื่อนไขเป็นแฟนกันก็ได้

ไอ้ฝนเจียบอยู่นานมันไม่ได้ตอบอะไรกลับมาไอ้เทมเองก็คงรอดสถานการณ์ว่าไอ้ฝนจะเอาอย่างไรต่อ ซึ่งตอนแรกผมคิดว่าตัวเองคงหมดความหวังนั่งน้ำตารินไปแล้วแต่จู่ๆ ความหวังก็ถูกจุดด้วยคนๆ เดิมที่ผมร้องขอ

Noffon :: เอออออ ช่วยก็ช่วย แต่เรื่องจะให้มึงตอบแทนกูด้วยเรื่องอะไรนั้น เดี่ยวขอไปคิดดูก่อน

Caramel :: ได้ๆ ขอขอบคุณมึงมากๆ นะฝน

Noffon :: ไม่ต้องขอบคุณหรอกเพื่อน เพราะข้อแลกเปลี่ยนที่กูยังคิดไม่ออกมันต้องคุ้มกับสิ่งที่มึงขอมาแน่นอน

ไอ้ฝน เพื่อนสนิทสมัยม.ปลายของผมคนนี้นั้นเรียนคณะอักษรศาสตร์ สาเหตุที่เลือกเรียนคณะนี้ทั้งๆ ที่คะแนนระดับมันสามารถสอบเข้าแพทย์ได้สบายๆ ก็เพราะมันชอบแต่งนิยาย และนิยายที่มันแต่งก็เป็นนิยายแนวชายรักชายด้วย ผมกับไอ้เทมเคยถูกเขาซื้อไปเป็นตัวละครในเรื่องที่มันแต่งเยอะมาก ซึ่งแน่นอนว่ามันไม่ได้แค่เสียงคัดค้านทั้งจากผมและไอ้เทมเท่าไร

ส่วนไอ้เทมเพื่อนสนิทอีกคนเรียนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์อยู่มหา'ลัยเดียวกันกับผมและไอ้ฝน พวกเราเป็นเพื่อนสนิทที่ดูไม่น่าจะมาสนิทกันได้

จริงๆ ไอ้ฝนมันไม่ได้อยากมาสนิทกับผมและไอ้เทมหรอก แต่ที่ผมกับไอ้เทมมารู้จักกับมันก็เพราะจับพลัดจับผลูไปลอกข้อสอบไอ้ฝนแล้วอาจารย์จับได้ สุดท้ายผมกับไอ้เทมก็ทิ้งๆ ว่าเป็นเบ้ไอ้ฝนอยู่นิดๆ นั่นแหละเพราะต้องให้มันช่วยติวนั่นติวนี่ให้ตลอด ที่สอบได้ส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งก็มา

จากการตำแล้วตำอีกของมันด้วย

แก๊วก แก๊วก

ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าใครมาเกาะประตู

แก๊วก แก๊วก

เมี้ยววววว

พอมันร้องออกมา ผมก็ต้องเดินมาเปิดประตูให้ แมวตัวอ้วนสี่ขา
อมเทาเดินวนขนาดมานอนบนเตียง เดี่ยวนี้ไอ้ตัวตรงหน้าซักจะทำตัว
เหมือนเจ้าของบ้านเข้าไปทุกที

ไอ้เชลแมวตัวอ้วนที่ผมกำลังพูดถึง มันมาอยู่กับผมได้สามปีกว่า
แล้ว ผมจำวันที่แน่นอนไม่ได้ว่านานเท่าไร แต่จำได้คร่าวๆ ว่าไอ้เชลมาอยู่
กับผมก่อนที่ไอ้ซ็อคจะย้ายบ้านเพียงแค่ว่าไม่กี่เดือนเท่านั้น

มันเอาไอ้เชลมาให้ผมในคืนหลังจากที่ถูกลาปโดนรถชนตาย ไอ้
ซ็อคอุ้มแมวสี่ขาอมเทาตัวหนึ่งมาให้ผมทั้งๆ ที่ข้างนอกฝนตกหนัก มือ
หนึ่งอุ้มลูกแมวเพิ่งเกิด ส่วนอีกมือถืออ้อม ผมถามมันว่าเอามาทำไม ไม่
อยากเลี้ยงแล้ว ผมเพื่อการสูญเสีย รับไม่ได้ที่ตัวเองต้องร้องไห้อีก แต่วันนั้น
ก็เป็นมันอีกนั่นแหละที่ยกมือขึ้นจับหัวผมพร้อมกับบอกว่าความตายมัน
เป็นเรื่องธรรมชาติ การทำให้คนอยู่มีความสุขต่างหากถึงจะเป็นเรื่องที่ควร
ทำ

สิบสองปีที่ผมรู้จักกับไอ้ซ็อค ไม่แปลกหรอกที่จะมีความทรงจำร่วม
กับมันมากมายขนาดนี้

“เชลมานี้” ไอ้เชลมันเป็นแมวดีอ่ะ มันไม่เชื่อฟังผมเท่าไรหรอก
เพราะสิ่งที่มันทำกับผมตอนนี้คือปรายตาหันมามองผมแล้วก็มุดตัวเข้าไป
ในผ้าห่มเหมือนเดิม “แล้วก็มาฟังไบบงูญกูเหลือเกินนะไอ้เชล”

ผมตะเบาๆ ไปที่ไอ้เชลหนึ่งที่ มันร้องออกมาแล้วหันมาเล่นกับเท้า
ผม จู่ๆ ผมก็มีความคิดที่อยากอัปคิลิปไอ้เชลลงเฟชนึกเฉยเลย ทั้งๆ ที่ปกติ
ไม่เคยอัปคิลิปมันลงเลยสักครั้ง

Mel Worawut แมวโง่โง่จะอะไรละ *แนบคิลิป*

Temp ร้อยวันพันปีไม่เคยอัปคลิปปแมวลงเฟซบุ๊ก วันนี้เป็นไรจู้ๆ มาอัปคลิปปะ

Mel Worawut ก็อยากอัปเิงทำไมวะ มึงมีปัญหาเหรอเทมมม

Temp ใครจะกล้ามีปัญหากับมึงครับเมด

Choc Teeran คิดถึงวะ

บอย ปะยาง ไปคอมเมนต์แมวเขาว่าคิดถึง มึงรู้จักแมวไอ้เมลงั้นเหรอซ็อคคคคคค

Jaijai F5 นั้ดิรู้จักแมวเขาได้เิง หรือถ้าวู้จักจิงๆ แนเิงเหรอวะว่าคิดถึงแมวววว

พอเห็นคอมเมนต์ไอ้ซ็อค ผมก็รู้ได้ทันทีเลยว่เจ้าตัวน่าจะคิดถึงไอ้เซลแนวๆ ผมเลยขยับหันหัวมานอนที่ปลายเตียงตรงที่ไอ้เซลนอนเล่นอยู่วางหน้าตัวเองไว้ใกล้กับไอ้เซลแมวสีขาอมเทาให้มากที่สุด

“เซลมองกล้องหน่อยดิ พอมึงคิดถึงอะ” ผมดันหน้าไอ้แมวให้หันมาที่กล้องหน้า ส่วนหน้าผมจมลงในผ้าห่มสีขาวเกินครึ่งก่อนจะขยับนอนหงายแล้วอัปรูปเข้าไปใต้คอมเมนต์ของไอ้ซ็อคที่ตอบว่าคิดถึงเมื่อกี้

Mel Worawut คิดถึงเวาเหรอซ็อค *สติเกอรัลิ่งปิดหน้า* *แบบรูป*

ผมรอดูว่จะมีคอมเมนต์อะไรตอบกลับจากไอ้ซ็อคใหม่และก็ไม่ถึงห้าวินาทีด้วยซ้ำ ไอ้ซ็อคก็มาตอบ

Choc Teeran มากๆ เลยครับ คิดถึงจ้ง

ผมมุดหน้าเข้าไปในผ้าห่มมากขึ้นไม่รู้เหมือนกันว่ทำไมตัวเองถึงหน้าร้อนแบบนี้ ทั้งๆ ที่ไอ้ซ็อคน่าจะหมายถึงไอ้เซลมากกว่า

บอย ปะยาง นี้นั้มิเมเนนนวนด์

Temp ทำไมรู้สึกเขินแปลกๆ

บอย ปะยาง +1 ให้คอมเมนต์บนครับ 5555555555 เขินแบบมี

ความนัยๆ

แล้วหลังจากนั้นพวกมันทั้งสองคนก็จับมือกันแล้วผมกับไอ้ซ็อค ทั้งๆ ที่แหม่ไม่รู้จักกันมาก่อน ไม่อยากเชื่อเลยว่าเรื่องแฉิวและความปากหมาสามารถทำให้คนเป็นเพื่อนกันง่ายขนาดนี้ แต่ผมก็ยังไม่ได้ตอบอะไร ไอ้ซ็อคกลับไปนะแค่กดถูกใจคอมเมนต์ที่มันมาตอบกลับมาเฉยๆ

JaiJai F5 เดี่ยวนะ จากการดูรูปแล้ว ภูเห็นปลอกคอไอ้เซลมันพิมพ์ชื่อว่า *ChelMoc* ปะวะ

บอย ปะยาง เขี่ยจ่ายยยยย ตาดีส์ด ภูย้อนกลับไปดูแล้วก็เจออย่างที่มีพูดจริงๆ วะ เพราะงั้นถ้ามันอ่านว่า เซลมีอคนั่นก็แปลว่า... กรี้ดดด ไม่เอา ไม่อยากผวนเลยค๊ะ เซินจนหน้าตึงไปหมดแล้ววววว ไมเมนนนต์

หลังจากนั้นผมก็กดปิดเฟซบุ๊กหนีทันที เพราะไม่ใช่แค่ไอ้บอย ไอ้ใจ หรือไอ้เทมที่มาคอมเมนต์ +1กันเท่านั้น ยังมีเพื่อนไอ้ซ็อคที่แหม่มาจากไหน ไม่รู้มากดโลกัและ +1กันระนาว คือพวกมึงจะแฉิวอะไรวะมันก็แค่ชื่ออะ ชื่อที่ผมกับไอ้ซ็อคตั้งด้วยกันเฉยๆ

จำได้ว่าตอนนั้นมันคิดไม่ออกนี่หว่าว่าจะตั้งว่าอะไร มันเลยได้ชื่อนี้มาแบบงงๆ

‘มึงตั้งชื่อดีเมล’

‘มะลิใหม่ คล้ายๆ ไอ้กุหลาบที่ตายไปแล้ว’

‘ทำไมเวลาตั้งชื่ออะไรสักอย่างมึงถึงตั้งได้ห่วยบรมขนาดนี้วะ’

‘เอาไว้ใหม่เหอะ มันทึเป็นแมวภู’ ไอ้ซ็อคพูดออกมาได้งั้นๆ ที่มันยกให้ผมแล้ว

‘มัวไอ้สัด แมวภูดี มึงยกให้ภูแล้ววะซ็อค’

‘เออ แมวมึงแต่ก็เป็นแมวภูด้วย เพราะงั้นต้องตั้งชื่อที่มีส่วนผสมของภูนิดนึง’

‘แลตเทรอ เฮี้ยตลกอะ เรียกไปเรียกมากลายเป็นแรดนี่ไปใหญ่เลย

นะชื่อค'

'มึงนี่มัน...'

'อ้อาา อย่าขี้หัวดีวะเสียทรงหมด สรุบจะเอาไปชื่อไรดี มีชื่อมึง ผสมคนเดียวกูไม่โอเคนะ ต้องมีชื่อคู่ด้วยบวกรๆ ไปเลยแต่ไม่เอาคาหรือรา อะไรนะมันแปลกๆ '

'งั้น... เอาชื่อนี้ใหม่'

'ชื่อ??'

'เชลม็อค'

'เชลม็อค? ชื่อตลกอะ มึงคิดได้แค่นี้หรอ เง้อๆ อย่างกูยังคิดได้ดีกว่า นี้ สมองอัจฉริยะของมึงโดนปลวกแตกไปแล้วหรอชื่อค ทำไมกลัวรัง โห้ยย เจ็บ' แม่งกูแค่ออกความเห็น มึงถึงกับต้องตั้งแก้มกวนยี้ตขนาดนี้เลยหรอวะ

'ก็ดูปากมึงดิ พูดมาก ปากหมา'

'ก็มึงคิดชื่อตลก'

'ไม่ตลกเถอะ เพราะชื่อเชลม็อคมันเกิดจากเมลบวกรกับชื่อคกลายเป็นเชลม็อค แต่เวลาเรียกเราก็เรียกแค่ไอ้เชลก็พอ ส่วนชื่อเต็มเดี๋ยพรงนี้ เราไปทำป้ายปลอกคอมันแทน'

คิดไปคิดมาผมก็ว่าชื่อนี้มันก็เทไปอีกแบบ สุดท้ายเช้าวันถัดมาผมกับมันไปทำปลอกคอและสั่งทำป้ายชื่อให้ไอ้เชลโดยสลักใส่ป้ายเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษว่า ChelMoc

ซึ่งเรื่องราวมันก็มีแค่นี้ไม่เห็นจะมีโมเมนต์น่าเซอร์อย่างที่พวกมันกำลังแซวตรงไหน

หลายๆ เลยครับ คิดถึงจัง

แล้วผมเป็นบ้าอะไรอีก ทำไมต้องวนไปคิดถึงคอมเมนต์ไอ้ชื่อคอีก รอบด้วยเนี่ย พอเลยไอ้เมลเลิกคิดได้แล้ว

ผมขี้หัวตัวเองสองสามทีแล้วค่อยไปเปลี่ยนชุด ก่อนจะเดินลงมา

ด้านล่าง

บ้านหลังใหญ่หลังนี้ดูจะเจียบเหงาเกินไป เมื่อเทียบกับจำนวนคนหนึ่งคนกับแมวหนึ่งตัว โดยปกติบ้านหลังนี้ผมก็อยู่คนเดียวซะส่วนใหญ่ เพราะป้ากับมี้าเขาทำงานที่กระทรวงต่างประเทศ จำเป็นจะต้องไปนั่นมาที่นี่บ่อยๆ แรกๆ ผมก็เห่อไปกับพวกเขานั่นแหละ แต่ช่วงหลังๆ มากก็เริ่มรู้สึกเอียนแถมซีก็เกียดด้วย เลยเลือกที่จะนอนเล่นอยู่บ้านมากกว่า

ส่วนพี่ชายผม เฮียชิพ ตอนนี้นั้นแต่งงานและย้ายไปเปิดร้านอาหารกับแฟนมันที่กระบี่ นานๆ ทีถึงจะแวะขึ้นมาที่นี้บ้าง ซึ่งปกติตอนที่เฮียชิพเรียนมหา'ลัยมันก็ไม่ค่อยได้กลับบ้านอยู่แล้ว บ้านนี้เลยเป็นผมที่อยู่คนเดียวมาตลอด แต่เมื่อสามปีก่อนมันก็ได้ได้เหงาขนาดนี้หรือหอก เพราะตอนนั้นผมยังมีเพื่อนสนิทและครอบครัวข้างบ้านคอยดูแลอยู่ตลอด จนวันหนึ่งที่ไอ้ซ็อคและครอบครัวเขาย้ายออกไป ผมเลยจำเป็นต้องอยู่คนเดียวให้ได้

ช่วงแรกๆ ที่ไม่มีไอ้ซ็อค ผมยอมรับแบบไม่อายว่ามันโคตรเหงา แต่พอนานๆ ไปผมก็คิดได้ว่าคนเรามันก็ต้องก้าวไปข้างหน้า ไม่มีใครจะมาอยู่ข้างผมได้ตลอดชีวิต

ป้า มี้า เฮียชิพหรือแม้แต่ไอ้ซ็อค

ไม่ว่าใครก็ต้องมีทางเดินเป็นของตัวเองทั้งนั้น

พอคิดได้แบบนี้มันก็เลยพอทำใจขึ้นมาได้บ้าง แถมยังมีไอ้เชลคคอยอยู่เป็นเพื่อนด้วยมันเลยคลายความเหงาไปได้มากทีเดียว

ดีแคไหนแล้วที่คนอย่างผมไม่ใช่เด็กมีปัญหา อาจเพราะผมรู้ว่าถ้าผมทำแบบนี้คนที่เสียใจที่สุดก็คือครอบครัวผมเอง ผมเลยเลือกที่จะเอาเงินที่พวกเขาให้ไปซื้อความสุขอย่างเช่นกล่องตัวโปรด ดูคอนเสิร์ต ไปเที่ยวต่างจังหวัดกับพวกไอ้แฟนและไอ้เทมบ้าง แล้วพอเวลาที่ป้ามี้าหรือเฮียชิพมา ผมก็จะซึ่มซั่มความรู้สึกอบอุ่นนั้นเพื่อกักตุนเอามาใช้เวลาที่พวกเขาไม่อยู่ที่ละน้อย

เมี้ยววว

ไอ้เซลดินตามผมเข้ามาในห้องครัว ผมหยิบอาหารเซเว่นออกมา
จากตู้แล้วยัดเข้าไปในไมโครเวฟ

เมี้ยววว

“รู้แล้วๆ กำลังจะเทให้เตี้ยวันนี้แหละครับลูกพี่” ผมเดินไปหยิบ
อาหารแมวมาเทให้ไอ้เซลกิน ไมลึ่มที่จะเคาะหัวมันด้วยความหมั่นได้ไป
หนึ่งที

ดิง

เสียงไลน์ดังขึ้นอีกครั้ง

ผมเปิดเข้าไปดูปรากฏว่าไอ้ช็อคมันแอดไลน์ผมมาแล้ว

Chocolate :: เมล มึงซื้อชุดนักศึกษาแล้วยัง

ผมส่งสติ๊กเกอร์ว่ายังไปให้ไอ้ช็อคก่อนจะเดินไปหยิบข้าวที่เวฟมา
เทใส่จานแล้วเดินมาหน้าทีวี

Chocolate :: ถ้าฉันพุงนี้ไปสยามด้วยกันไหม

Chocolate :: เดี่ยวกูไปรับ

Caramel :: มึงมีรถเหรออ

Chocolate :: ไซ้ กูเอามาด้วย

Caramel :: ไม่เอาอะ

Chocolate :: อ่าว ทำไมอะ

Caramel :: นั่งรถไฟฟ้าไปละกัน เดี่ยวมึงเอารถมาจากอดไว้ที่บ้านกู

นะ

ไอ้ช็อคส่งสติ๊กเกอร์ตลกกลับมาหาผมไม่นาน ความรู้สึกอู่นวบ
บางอย่างก็เกิดขึ้นในหัวใจผมทันที อาจเพราะไอ้ช็อคยังคงเป็นตัวแทน
ความอบอุ่นที่คอยโอบกอดผมไว้เหมือนเดิม... เหมือนอย่างที่ผมเคยเป็น
มา

“เออ อรุณสวัสดิ์” พอรู้ตัวว่าระยะห่างระหว่างหน้าผมกับหน้ามัน ใกล้กันขนาดที่สายตาเกือบจะโฟกัสไม่ได้ ผมก็ค่อยๆ ขยับถอยหลังออกมา

“กูฝันว่ากูจมน้ำ”

“เหรออ” น้ำเสียงมันดูตลกกับสิ่งที่ผมฝัน

“มึงฆ่าเหรออช็อค มึงรู้ไหมว่ากูเกือบตาย”

“อืมมม” ยังกล้ามาทำหน้าที่กวนตีนใส่กูอีก ผมขมวดคิ้วมองหน้าไอ้ คนที่ยังไม่ขยับลุกขึ้นไปไหน

“มึงแกลังกูเหรออ”

“ก็มึงไม่ยอมตื่น”

“มึงแกลังปีบจมูกูไซ้ใหม่”

“ฮ่า ฮ่า”

“เรียช็อค” ไม่ด่าอย่างเดียว ผมลุกขึ้นแล้วยกเท้าจะถีบมันด้วย แต่ ไอ้ช็อคมือไวกว่า มันจับเท้าผมไว้ได้ก่อน “ปล่อยยยยย”

ไม่ปล่อยไม่พอ ไอ้ช็อคยังดึงขาผมให้ขยับไปใกล้มันมากกว่าเดิม ด้วย

“กูบอกให้ปล่อยไป” ผมกระตุกขาบอกมันอีกที สุดท้ายไอ้ช็อคก็ยอม ปล่อยขาพร้อมกับผมที่รีบดึงขาตัวเองกลับมา นั่งขัดสมาธิบนเตียงแล้วมอง ลงไปข้างล่างที่มีไอ้ช็อคคนนั่งอยู่กับพื้น

“สายตามึงมองเหยียดกูมากอะเมล”

“เหรออวะ” ไม่รู้ตัวเลยอะ โยยยย มึงกล้ายิ้มเท้าไอ้เซลดมาผลักหัวกู เหรออช็อค” พูดเสร์จก็ถีบไปยังคนที่นั่งกับพื้นพร้อมเอื้อมมือไปตีหัวไอ้ เซลดด้วย

เมี้ยววว

ไอ้เซลดร้องโวยวายใส่ผมแต่ก็ไม่ยกกะลูกออกจากตักพอมันสักที เห็นแบบนี้ก็อดหั่นไส้ไม่ได้

“นี่กูเป็นเจ้าของมึงนะเซลด ลืมเหรออใครให้ข้าวมึงแดก” ด่าด้วยเคาะ ไปที่หัวไอ้แมวดด้วย ผมไม่แปลกใจหรอกว่าทำไมไอ้เซลดถึงจำไอ้ช็อคได้

เพราะเวลาสัตว์เลี้ยงมันผูกพันกับใครมันก็จะจำคนๆ นั้นไปตลอด “แล้วนี่มึงเข้ามาในบ้านกูได้ไงวะ”

ซ็อคไม่ได้ตอบแต่ชูกุญแจรถที่มีพวงกุญแจรูปตัว C ห้อยอยู่ให้มดู พอเห็นแบบนี้มันก็พอจะเข้าใจอยู่ว่ากุญแจบ้านผมที่เคยขโมยไว้ให้มันไม่ได้หายไปไหน

“เก่งมากครับน้องซ็อค” ผมชอบเรียกไอ้ซ็อคว่าน้อง เพราะมันเกิดหลังผม นิดๆ หน่อยๆ ก็ให้กูเถอะแหมะ ที่ผ่านมามผมอยู่ใต้ดินมันตลอด ไม่ว่าจะความหล่อ การเรียน ถึงจะเคยสูงกว่าแต่ตอนนี้ผมกลับตั้ยกกว่ามัน เพราะงั้นน้องซ็อคก็ต้องเป็นน้องซ็อคของพี่เมลต่อไปนะครับผม “ไหนพี่เมลขอมือหน่อยสิครับ”

ผมขยี้หัวคนที่นั่งอยู่ก่อนจะแบมือขอสิ่งที่อยากได้จากไอ้ซ็อค
“เกินไปครับ”

“ฮ่า ฮ่า ก็แค่ขอมือ” ผมหัวเราะเบาๆ แล้วลุกขึ้นบิดขี้เกียจเต็มแรง “มึงลงไปรอข้างล่างก็ได้นะ เดี่ยวหาไรกินกันก่อนแล้วค่อยไปซื้อของ”

“กินที่นี้เหรออวะกูเห็นในตู้เย็นมึงมีแต่อาหารเวฟอะ”

“ของสดก็มี กูซื้อมาทำกินช่วงวันหยุด”

“มึงทำกับข้าวเป็นแล้วเหรออ” ไอ้ซ็อคดูไม่ค่อยเชื่อว่าผมจะทำกับข้าวเป็น เพราะแต่ก่อนแค่ต้มมามาผมยังให้มันทำให้เลย

“อะไรวะ มันก็เปลี่ยนไปแล้วซ็อค มึงไม่เห็นเหรออว่ากูหล่อขึ้น” พูดพร้อมชูนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ทำสัญลักษณ์เนกี้ไว้ได้คาง ไม่ลืมที่จะยืมไซว์เหล็กส่งไปให้มันด้วย

“หน้าอย่างมึงเนียนะหล่อ?”

“ใช่เิง” คนตรงหน้าส่ายหัวเอือมแทนคำตอบ ส่วนผมก็เดินไปยิ้มยิงฟันอยู่หน้ากระจก “มันก็หล่อๆ อยู่หน่อยนึงนะ”

“เหรออครับ” ซี่ย์ซ็อคเดินมายืนอยู่ข้างหลังผมตั้งแต่วเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แล้วจำเป็นไหมที่จะต้องยื่นใกล้ชิดกุนานนี้

“ใกล้ไปไหม”

“อยากวัดความสูง”

“ใช่สิ ภูมັນไม่สูงไปมากกว่านี้อยู่แล้วนี่” น้ำเสียงผมคงไม่ได้น้อยเนื้อต่ำใจไปใช่ใหมวะ แต่แมงมันน่าโมโหอะ พอเทียบกันอย่างนี้รู้เลยว่า ความสูงของไอ้ช็อคมันแซงหน้าผมไปโคตรเยอะ สิบกว่าเซนอะที่มันนำหน้าผมไป

ฟู

“ช็อคคคคค” ผมยกมือข้างหนึ่งขึ้นปิดหูตัวเองก่อนจะเอียงตัวหนีทันทีที่รับรู้ถึงความร้อนจากปากมัน

“จุดอ่อนยังเหมือนเดิมเลยนะ”

“ไม่เหมือนเดิมแล้วเกอะ”

“จริงหรอ ไหนลองอีกข้างดี” พอไอ้ช็อคทำท่าจะหันมาเป่าอีกข้าง ผมก็รีบยกมือขึ้นปิดหูอีกข้างทันที

“มึง... ห้ามแก้ง!” ส่งเสียงดังขู่มันไว้ก่อน

ฟู

“เหยียย นี่มึงจะเล่นใช่ไหม” ผมหันมาเผชิญหน้ากับไอ้คนที่ยื่นข้ออยู่ด้านหลัง ลืมไปเลยว่าระยะห่างระหว่างเราตอนนี้มันใกล้กันมาก

ใกล้... จนสัมผัสถึงลมหายใจของเราทั้งคู่

“ช็อค... ขยับไปหน่อยดี” นอกจากจะบอกไอ้ช็อคด้วยเสียงแล้ว ผมยังบอกมันด้วยสายตาให้ขยับถอยหลังออกไปหน่อย แต่ไอ้คนบ้าตรงหน้าก็เหมือนจะไม่รับรู้สายตาผมสักนิด

“เมล...” แถมน้ำเสียงที่ใช้เรียกก็ดูเศร้าผิดปกติ

“อะไร...” ผมเงยหน้าขึ้นสบตาไอ้ช็อคได้ไม่นานก็ต้องรีบเสหน้ามองไปทางอื่น ความรู้สึกผิดจากตัวไอ้ช็อคพุ่งตรงมายังผมราวกับจะเอ่ยปากขอโทษอะไรบางอย่าง

“ครั้งนั้นที่กู...” รู้เลยว่าแมงจะพูดอะไร

“ครั้งนั้นอะไรเล่า... พอๆ กูลืมไปหมดแล้ว”

“แต่กูไม่เคยลืม...” สายตาที่ส่งมาให้มันเต็มไปด้วยสิ่งที่ผมอ่านไม่

ออก เอาจริงๆ ผมไม่ได้โกรธอะไรมันเลยนะเพราะมันเป็นเรื่องเล็กน้อย
มากๆ เมื่อย้อนกลับไปคิด

“ทำไม่ถึงไม่ลืม ปากกูนิมเหรือ?” พูดแล้วตอบเข้าที่แก้มมันเบาๆ

“หืม? มโนเรื่องอะไรอยู่ครับ...” มันจิ้มนิ้วลงตรงหว่างคิ้วผมแล้ว
ผลัดจนหัวผมเกือบทิ่ม ดินะที่ยกมือขึ้นดึงเสื้อมันได้ก่อนไม้งั้นมีหงายหลัง

“เขี่ยช็อค ถ้ากู่หงายหลังหัวฟาดพื้นไปมึงเจตดินกู่แน่”

“กลัวจัง”

“น้ำหน้าอย่างมึงเนี่ยนะกลัว...”

“...” มันเงยบแล้วมองผมด้วยสายตาดราม่าอีกครั้ง “ไม่รู้ว่าจะ
ลากเข้าดราม่าเพื่ออะไร ทั้งๆ ที่ผมไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้แล้วนะครับ แต่ก็
นั่นแหละ ดูสายตาไอ้ช็อคดิ เหมือนหมาข้างบ้านที่กำลังรอกการอภัยโทษ
สุดท้ายผมก็ต้องพูดออกมาอยู่ดี

“มึงไม่ต้องขอโทษหรือรู้สึกผิดอะไรหรอก... วันนั้นกู่กับมึงเมาทั้งคู่
แอลกอฮอล์ในเลือดเยอะขนาดนั้น คิดมากอะไรวะ อีกร้อยมึงก็แค่จูบเอง
เถอะ ถึงจะเป็นจูบแรกของกู่ที่ทำกับผู้ชายแบบมึง แต่กู่ก็ไม่ได้โกรธอะไร
อย่าคิดมากนะครับน้องช็อค”

ไซ้ครับผมกับไอ้ช็อคเคยจูบกันแต่มันไม่ได้สักซึ่งอะไรก็แค่ปากแตะ
ปาก

จำได้ว่าคืนนั้นผมกับมันเลี้ยงฉลองการจบม.3 กับพวกเพื่อนๆ ใน
ห้อง แน่نونว่าเราเมากันทั้งคู่ ไอ้ช็อคมาส่งผมที่หน้าบ้าน แล้วจู่ๆ มันก็จูบ
แบบไม่ได้ตั้งใจด้วยซ้ำ พอโดนไปอย่างนั้นผมก็อึ้งและไม่เข้าใจในสิ่งที่มัน
ทำนิดหน่อย แต่แทนที่เรื่องมันจะได้สะสางกลายเป็นว่าไอ้ช็อคหลบหน้า
ผม มันไม่ยอมมาคุย ปล่อยให้เวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนผมโกรธจัด และเลือก
ที่จะหนีหน้ามันแทน ทว่าท้ายที่สุดความสัมพันธ์ที่ยังคาราคาซังของผมกับ
มันจบลงด้วยการที่ไอ้ช็อคย้ายบ้าน

มันย้ายออกไปโดยที่ไม่ได้อธิบายเรื่องจูบกับผมสักคำ แกรมมาได้
ยินจากปากกับมีว่าบ้านมันมีแพลนจะย้ายออกมาได้สักกระยะหนึ่งแล้วแต่

มันไม่ยอมบอกผม มันเลยยังทำให้ผมโกรธ

ดังนั้นหลังจากที่ไอ้ช็อคจากไป ผมก็ไม่ได้ตามข่าวอะไรมันอีก อาจจะมีทวนให้คิดถึงบ้าง แต่ก็ไม่ได้เอ่ยปากถามป้ากับม้าวามันอยู่ที่ไหน ส่วนหนึ่งก็เพราะทริฐที่คิดว่าตัวเองไม่ได้ผิดอะไร ผมเลยแกล้งทำเป็นลืมเพื่อนสนิทคนนี้ไปโดยปริยาย

แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความโกรธที่มีต่อตัวไอ้ช็อคก็เริ่มลดน้อยลงเรื่อยๆ หนึ่งวันผ่านไป ผมก็ไม่ได้รู้สึกโกรธมันทั้งเรื่องย้ายบ้านหรือเรื่องที่มีมันบังคับจับผมในครั้งนั้นแล้วนะ แต่ไอ้คนตรงหน้านี่สิ ไม่รู้ว่ามันจะฟื้นผุหาย ตะเซิบเพื่ออะไร

“กูไม่ได้อยากขอโทษมึงเรื่องจับ”

“อ่าว แล้วเรื่องไหน”

“เรื่องที่ย้ายบ้านออกไปโดยไม่บอก” เหมือนหน้าแตกเลยว่ะ สรุปเรื่องที่มันขอโทษคือเรื่องย้ายบ้านออกจันท์แหละ แล้วเมื่อกี้กูมันหน้าไปบอกมันว่าปากกูนี่มึงอีก ไอ้เมลดลลล มึงนี่มันช่างมโน

“ขอโทษนะเมล...” เสียงไอ้ช็อคดูอ่อนแรงลงจนน่าใจหาย มันขยับนั่งลงบนเตียงจนผมต้องเดินตามมันมา “ขอโทษที่ไปแบบไม่บอก...”

“เรื่องย้ายบ้านกูเข้าใจ ถึงจะแอบโกรธที่ไม่ยอมบอกทั้งๆ ที่มึงรู้อยู่แล้วก็เถอะ”

“ขอโทษนะ”

“เออออ ไม่เป็นไร แต่กูขอถามอีกเรื่องหนึ่งหน่อย ทำไมตอนนั้นมึงถึงจับกูวะ แถมจับแล้วก็หลบหน้าอีก ถ้าบอกว่าเมาหรืออธิบายว่าแตกเหล้า เยอะก็ยังไม่พอให้อภัยได้ แต่ทำไมมึงถึงไม่มาคุยหรือมาอธิบายกูบ้าง รู้ไหมเพราะมึงทำแบบนี้ เรื่องมันถึงคาราคาซังเข้าไปใหญ่”

“มึงอย่ากรู้จริงๆ จังๆ เหนอ” สายตาแปลกๆ ที่ส่งมาจากไอ้ช็อคทำเอาผมไปไม่เป็น

“เออ ช่างมันเถอะ กูไม่อยากรู้แล้วก็ได้” ฐู่ ผมก็ไม่อยากรู้เหตุผลที่มันจับผมขึ้นมาเสียตั้งอ้อ มันเป็นความรู้อีกเขาไว้ก่อนละกันตอนนี้อย่างไม่

พร้อม

“จริงดิ ไม่ติดใจหรืออยากรู้อะไรหน่อยเหอ”

“ไม่แล้ว” ไม่ติดใจอะไร ไม่อยากรู้ด้วยว่าทำไมถึงจูบหรือพอจูบเสร็จถึงหลบหน้าแบบนั้น เขาเป็นว่าตอนนั้นกูไม่อยากรู้อะไรทั้งนั้นแหละครับ

“กูว่ารู้หน่อยก็ดีนะเพราะคนแถวนี้กำลังมโนว่าปากตัวเองนี่ม”
เดี๋ยวนะ ที่กูบอกว่าคุณปากตัวเองนี่มเนี่ย มึงแก้งทำเป็นลืมน้อยก็ได้ไหม

“พอเถอะ”

“มึงเชื่อไหมความรู้สึกตอนนั้นที่จูบกับมึง มันไม่ได้ต่างไปจากการโดนไอ้เซลเลียปากเท่าไร”

“มึงว่าไงนะช็อคคค ไอ้เซลเลียปากนั่นเหอออ” ผมเปลี่ยนจากการจูบเบาๆ ที่แก้มมันเป็นหยิกเต็มแรง ไอ้ตัวน้ำหนักนี้ได้กลิ่นมากครับที่เอากูไปเปรียบเทียบกับไอ้เซล

“ก็เหม จะให้กูเทียบกับอะไรวะ จูบกับมึงตอนนั้นเหมือนเอาปากถูกระดาดทรายเลย ปากก็แตกแฉะจำได้ว่าแห้งมากด้วยซ้ำ พอจูบเสร็จกูนี่แทบไม่อยากจะทำอะ” นี่ขนาดแม่งไม่อยากจำแต่สามารถบอกรายละเอียดได้ครบถ้วนเดี๋ยวนะ

“ตอนนั้นกับตอนนี้ไม่เหมือนกันแล้วโว้ย เพราะตอนนี้กูมีแฟน ความชำนาญมันก็มากขึ้น มึงรู้จักปะ... ลินอะ แล้วแฟนกูก็บอกว่าเวลาจูบกับคนดัดฟันมันฟินกว่าจูบกับคนปกติ หีหี น้องช็อค อย่มาดูถูกพี่เมลนะครับผม” จูบเขี่ยอะไรละไอ้เมล ลินลื่นอะไรของกูวะเนี่ย มโนแล้วมโนอีกแต่ก็เอาระ ขอให้ได้บลิ๊ฟแม่งหน่อย หมั่นได้มาว่ากูปากแห้ง ทุกวันนี้ไม่แห้งแล้วแฉะ สีชมพูอมส้มจะตายห่า ดูแลตัวเองดีขนาดนี้ กินน้ำเกินวันละแปดแก้วครับ

“หี” มันยิ้มมุมปากจนทำเอาผมไปไม่เป็น “เตี้ยเขี่ย!!”

คำกูไม่เท่าไรแต่เป็นโรคทำอะไรทำไมชอบผลักหัวกูวะไอ้ช็อค

“เตี้ยวกลงไปรอชข้างล่างละกัน รีบอาบน้ำนะครับคุณ ผมหิว

แล้ว” ไข้ซ็อคพูดเสร็จก็อุ้มแมวลงไปข้างล่างส่วนผมก็หันไปหยิบผ้าเช็ดตัว แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป

ยี่สิบนาทีหลังจากที่ผมอาบน้ำเสร็จ ผมได้ยินเสียงดนตรีดังคลอมาจากที่ไกลๆ พอเดินลงมาข้างล่างถึงรู้ว่าสิ่งที่ได้ยินคือเสียงที่ไข้ซ็อคกำลังนั่งตีตีกีตาร์อยู่

ซึ่งเสียงมันอาจจะดูแปร่งๆ เพราะสายที่หย่อนไปบ้าง แต่ตัวไข้ซ็อคก็ยังสามารถตีดีให้เพราะและยังคงความเท่าเวลาเล่นกีตาร์ได้เหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน พอเห็นมันแบบนี้ความฉงนที่ไม่รู้จบก็ถูกเติมเต็มเข้ามาอีกครั้ง

คราวก่อนที่ผมฝึกเล่นกีตาร์สาเหตุหลักๆ ก็มาจากการที่ผมเห็นไข้ซ็อคมันเล่นนี่แหละครับ ในความคิดผมคือมันเท่มาก เทจนผมคิดว่าถ้าผมเป็นคนเล่นบ้างมันจะเทได้เท่ากับไข้ซ็อคไหม สุดท้ายเลยอ่อนให้มันช่วยสอน แต่สอนได้แค่สองคอร์คอร์ดมันก็ย้ายบ้านหนีไปก่อน

“ยังเพราะเหมือนเดิมเลยนะครับน้องซ็อค” ผมปรบมือให้ไข้ซ็อคเต็มแรงก่อนจะขยับลงมานั่งข้างๆ มัน กีตาร์ตัวนี้จำได้ว่ามันถูกวางทิ้งไว้บนหลังตู้ ซ็อคมันคงเห็นเลยหยิบลงมาเล่นแบบนี้

“เนี่ยนะเพราะ? เสียงเพี้ยนขนาดนี้บ้านกูไม่เรียกว่าเพราะอะ แล้วนี่ถามจริง ตั้งแต่กูไปมึงได้หยิบลงมาเล่นมั่งเปลวอะ”

“หยิบนะ แต่มึงก็รู้ว่ากูตีได้แค่สองคอร์คอร์ด แถมเล่นๆ ไปสายแม่งหย่อนอีก สุดท้ายเลยเลิกเล่นดีกว่า”

“เหตุผลดูสวยหรูนะอะ สายหย่อนเลยเลิกเล่น ตีได้สองคอร์คอร์ดเลยไม่เล่นต่อ” ผมยู่ปากแล้วพยักหน้าเบาๆ ส่งไปให้ไข้ซ็อค “ถ้าบอกว่าซี้เกียจกู ยังจะเชื่อมากกว่า”

“เชื่อเถอะ กูพูดจริง”

“ได้ข่าวว่าในยูทูปก็มีสอนไม่ใช่หรอ มึงก็เรียนจับคอร์คอร์ดจากในนั้นก็ได้ ส่วนเรื่องสายมึงก็เอาไปให้ที่ร้านเขาตั้งให้มึงใหม่ดิอะ รู้สึกว่าร้านที่กูพามึงไปซื้อกีตาร์อันนี้เขาก็กังเปิดอยู่นะเว้ย ไม่เอาไปให้พี่เขาตั้งให้”

“ก็มึงไม่อยู่...”

“กูไม่อยู่แล้วไปเองไม่ได้”

“ไม่ได้”

“ทำไมถึงไม่ได้”

“ก็ตอนนั้นกูไม่อยากจะเล่นแล้วไง...” ในเมื่อผมไม่อยากจะเล่นแล้วทำไมต้องเอากีตาร์ไปซ่อมด้วย

“ขอเหตุผลที่ไม่อยากเล่นหน่อยได้ปะ...” มันเงยหน้าขึ้นมามองผม เราสบตากันอยู่พักใหญ่แล้วก็ป็นใช้ช็อคที่หลบตาลงไปติดกีตาร์เสียงแปร่งๆ ต่อ มันไม่ได้ถามอะไรผมอีกเพราะเห็นว่าผมพะงายอยู่นานคงคิดว่าผมจะไม่ตอบมันแล้วมั้ง แต่สุดท้ายผมก็เอ่ยปากบอกมันถึงสาเหตุที่ผมไม่อยากจะเล่นกีตาร์

“ก็มัน... ไม่มีมึงอะ” ไม่ใช่ที่ผมไม่เคยทดลองเล่นตามยูทูบนะ ลองเล่นแล้วแต่มันเล่นไม่ได้ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไม อาจเพราะไม่มีคนมาช่วยจับคอร์ดในตอนแรก แล้วยูทูบก็สอนเร็วเกินกว่าสมองอย่างผมจะรับไหว สุดท้ายสายกีตาร์แฉ่งหย่อนแล้วผมก็ขี้เกียจจูนวายเอาไปตั้งใหม่ด้วย

ผมเลยเลิกเล่นแล้วเอากีตาร์ตัวนี้ไปไว้บนหลังตู้แทน

“มึงเป็นคนบอกกูเองนะว่าจะสอนจนกว่ากูเล่นเก่ง พอมีใครจะมาสอนกูวะ ไล่เชลเหรอก... แมวโง่ตัวนี้นั่นคงจะสอนกูได้อยู่หรอก ชีวิตแฉ่งมีแต่แตกขนาดนี้”

ใช้ช็อคไม่ได้พูดอะไร มันแค้มแล้วเงยหน้ามอมผมที่กำลังกัดริมฝีปากล่างตัวเองอยู่

“กูผิดสินะ”

“ใช่ดี มึงนั่นแหละผิด”

“โอเค กูผิดก็ได้”

“ดีมากครับน้องช็อค ให้มันรู้ซะบ้างว่าใครเป็นพี่” ผมยกมือขึ้นขยี้หัวมันอีกครั้ง ใช้ช็อคระบายยิ้มออกมา ก่อนจะเริ่มตีตเพลงที่กำลังดังอยู่ในตอนนี้ เป็นเพลงที่ผมชอบและฟังวนอยู่ในแตร็กมือถือโคตรบ่อย **เป็นทุก**

อย่าง - Room 39

เป็นคนโทรปลุกตอนเช้าคอยเฝ้าถามและห่วงใย
อยากที่จะรู้ว่าเธอเป็นไง ในเวลาที่เธอไม่เหลือใคร
แม้เธออาจไม่เห็นกัน ในบางวันที่เธอไม่ทุกซิก
ทำได้แค่เพียง... แค่มกๆ อย่างที่เธอขอจะนานเท่าไร ไม่ว่า เมื่อไรก็
พร้อมจะยอมทำให้เธอ

อดไม่ได้ที่จะหยิบมือถือขึ้นมาอัสตอรีสั้นๆ ในใจ ซึ่งอัสตอรีนี้มัน
ลิงก์กับเฟซบุ๊กและแท็กหาไอซ์ออคด้วย

Mel Worawut *The Choc* กับเสียงกีตาร์ที่แปร่งไป มันก็ดูงงๆ ใหม่
วะ กับ Choc Teeran

บอย ปะยาง วร่ายตายแล้ว จิ้นเด้อพี่น้องงง

JaiJai F5 มันก็เขินๆ ไหมวะ

Temp คุยงั้นเลยเถอะ

อ้าวววว คู่นี้มันยังงัยๆ อยู่หน้า

ส่วนใหญ่คนที่คอมเมนต์เป็นคนตีผมและไอซ์ออครู้จัก อย่างโพสท์
ล่าสุดก็เป็นเพื่อนสมัยม.ต้น

Mel Worawut มันก็ยังงี้ๆ แหละครับคนหล่อกับคนดีก็ตารัง
แฮร์ *แนวรูป*

รูปที่ผมเอาลงเป็นรูปถ่ายคู่กันโดยตีผมเอียงคอไปใกล้ไหล่ไอซ์ออค
ซึ่งมันไม่ได้มองกล้องเพราะมัวแต่เล่นกีตาร์อยู่

บอย ปะยาง ไอ้สาดดดด นีมันโมเมนทอนนน

JaiJai F5 กูว่าตอนนี้อย่างไรก็ไม่เท่าไร แต่ถ้าเด็กในคณะแอดเพื่อนมัน
เพิ่มมากกว่านี้ มันต้องโดนจับจิ้นแน่นอน กูพินเพิ่ม

+1

+ ล้อ น น น น

พวกเพื่อนๆ สมัยม.ต้นกับเพื่อนมหา'ลัยที่รู้จักกันวันมอบตัวมีเข้า
แจ๊วผมกับไอ้ช็อคเรื่อย ๆ แน่نونว่าด้วยนิสัยขี้เล่นของผมก็ตอบที่จริงที่เล่น
กลับไปอย่างซ้ำๆ จนไอ้ช็อคเขกหัวผมนั่นแหละผมถึงเลิกเล่นโทรศัพท์แล้ว
หันไปมองคนข้างกายแทน

“เพราะจ้จ”

“ได้ข่าวว่ามึงไม่ได้ฟังเลย มัวแต่จิ้มโทรศัพท์อยู่นั่น”

“ฟังงง เพลงนี้กูชอบ เป็นทุกอย่างให้เธอแล้ว แม้ว่าเธอไม่เคยเป็น
อะไรกับฉันเลยยย” มาหาว่าผมไม่ฟังได้ไง นี่ครับกูร้องให้ฟังแมงเลย

“อยากเป็นปะละ” หน้าตอนไอ้ช็อคถามกลับมาไม่รู้สึกเหมือนแหม่ง
ไม่ได้ล้อเล่นเลยสักนิด จนกระทั่งผมมาสะดุดที่รอยยิ้มมุมปากของมันเลย
ทำให้รู้ว่าไอ้ช็อคมันกวนตีน

“กวนตีนนะมึง”

“มันใจว่าไม่เท่ามึงอะ” ผมแบ่ปากใส่มันแล้วก็ยื่นหน้าไปดูเส้นกีตาร์
ที่หย่อน “ตอนแรกหย่อนเส้นเดียวปะวะ”

“เฮอ อีกลิ้นกูทำหย่อนเอง”

“เลวววว”

“ขอบคุณที่ชม”

“ซดใช้กูเลยนะครับไปซื้อสายมาเปลี่ยนให้กูเลยนะ”

“ก็เนี่ย กะว่าออกไปข้างนอกคราวนี้จะแวะไปร้านเดิมให้เขาตั้งสาย
ให้มึงใหม่ แต่ว่า...” ไอ้ช็อคเงิบไปไม่ยอมพูดในสิ่งที่กำลังคิดออกมา

“แต่อะไร”

“แต่ก็มาคิดว่าจะตั้งไปทำไมถ้าเจ้าของเขาไม่ได้ขอยกเล่นแล้ว”

“...” ผมเงิบไม่ได้ตอบอะไรมัน ไม่ใช่ไม่ขอยกเล่นแต่กูจับได้แค่สอง
คอร์ดีงส์ดี

“ถามจริงเถอะเมล ตอนนี่มึงยังอยากเล่นกีตาร์อยู่เปลววะ”

“ถึงอยากเล่นก็เล่นไม่เป็นเพลงอยู่ตีปะวะ มึงลืมหรอกูตีได้แค่สอง
คอร์ดเองนะเว้ย”

“กูถามแค่ว่าอยากเล่นหรือไม่อยากเล่น”

“ก็อยากอยู่... แต่มึง...” ผมกำลังจะบอกเหตุผลอันเดิมซ้ำรอบ
สอง แต่ไม่ทันไอ้ซ็อคเพราะมันพูดสวนผมขึ้นมาก่อน

“มึงลืมหรอกูตีได้แค่สองคอร์ด...”

“ลืมหรอกูตีได้...”

“กูกลับมาแล้วไง”

“...”

“กูจะกลับมาสอนกีตาร์ให้มึงเอง”

ตอนที่ 3

จีบคนโสด ศัตรูนับแสน...

“เป็นไงมั่งวะ” ผมกำลังลุ้นว่าไอ้อดีตเพื่อนสนิทจะพูดว่ายังไงหลังจากที่ตักกับข้าวที่ผมทำเข้าปาก สีหน้ามันยังนิ่งๆ ไม่มีท่าทีจะพูดหรือตอบอะไรออกมา “ซ็อค เป็นไง”

“อืม” มันกวาดตีนแก้มทำเป็นคิดแล้วแสดงสีหน้างุนงงจนน่าถึบ

“เขี่ยซ็อค ซอละ” สิ่งที่ผมทำวันนี้เป็นของกินง่ายๆ อย่างต้มจืดเต้าหู้กับผัดคะน้าหมูกรอบ ปกติเวลาผมอยู่คนเดียวก็ทำอะไรอย่างเดียวนี่แหละ แต่วันนี้เห็นมีไอ้ซ็อคมาด้วยเลยจัดให้มันตั้งสองอย่าง

แต่ดูครับ ดูสิ่งที่มันทำกับผมดิ

“ชิมห่าไรวะนานเกิน” เพราะราคาหมู ลีลาร่าไรอยู่นั่น สุดท้ายผมเลยเลือกตัดปัญหาไม่ฟังคำตอบของมันแล้วว่าอร่อยหรือเปล่า

“อร่อย”

“เข้าไปแล้วไอ้สัตว์ แดกไป” ผมตักผัดคะน้ายัดเข้าปากมันก่อนจะเริ่มลงมือกินบ้าง วันนี้อย่างที่บอก ผมกับมันมีนัดกันไปซื้อชุดนักเรียนที่สยาม และว่าจะแวะไปซื้อสายกีตาร์มาตั้งสายใหม่ด้วย

ไอ้ซ็อคบอกว่าจะเป็นคนตั้งให้ผม ซึ่งก็ดี เพราะผมซี้เกียจไปงูนวาย

กับคนเยอะๆ แกรมจะได้ไม่ต้องแบกกีตาร์ไปอีก

Rrrrrrrrrrrrr

โทรศัพท์ที่วางอยู่ข้างตัวดังขึ้น พอเห็นว่าเป็นม้าที่วิดีโอคอลมาจากผมก็
รีบรับทันที

“ม้าา” เรียกเสียงโคตรดังจนไอ้ซ็อคเลิกคิ้วมอง พอรู้สึกว่ามันน่า
อายอยู่น้อยผมเลยลดเสียงตัวเองลงกว่าครึ่ง แต่ก็คงไม่ทันแล้วเพราะแม่ง
ยิ้มแฉ่งผมรีบร้อย

(อยู่บ้านเหรอลูกทำอะไรอยู่ กินข้าวหรือยัง)

“เนี่ยกำลังกินเลยม้า เดี่ยวแป๊บนึงนะม้า ขอเมลเสียบหูฟังก่อน”
เพราะเวลาวิดีโอคอลเสียงมันจะไม่ชัด และต้องตะโกนพูดทุกครั้ง ดังนั้น
เวลาไปไหนมาไหนผมจะพกหูฟังไว้ใกล้ตัวตลอด

“รีบร้อย”

(ทำอะไรกินละเมล เปื่อไหมลูก)

“ไม่เลยม้า เมลอยู่ได้ แกรมวันนี้มีคนมากินข้าวเป็นเพื่อนด้วย ให้
ทายว่ากินกับใคร”

(ม้าเดาว่าคงไม่ใช่แฟนหรือสาวแน่ๆ)

“ม้าโคตรดูถูกเมลอะ” ดินะที่ใส่หูฟังอยู่ไม่งั้นไอ้คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรง
ข้ามต้องจับได้แน่ๆ ว่าเรื่องมีแฟนเป็นเรื่องตอแหลที่ผมสร้างขึ้นมา

(ฮ่า ฮ่า แล้วมันจริงไหมละ) ผมไม่ตอบแต่ม้าก็คงจะเดาได้เพราะ
เสียงหัวเราะม้ายังดังไม่หยุด

“พอเลย”

(โอเค ม้ายอมก็ได้ ว่าแต่เมลอยู่กับใคร)

“ให้ทาย”

(ไม่อยากทายอะ ม้าเปื่อเล่นเกม)

“ม้าอะ ไม่สนูกเลย เฉลยก็ได้” ผมพูดพร้อมกับลุกขึ้นเดินมาฝั่งที่
ซ็อคนั่งอยู่ “คนๆ นั่นคือ ไอ้ซ็อค ม้าจำมันได้เปล่า”

(น้องซ็อค สบายดีไหมลูก) ม้าผมเป็นผู้หญิงที่เวอร์มาก ขนาดเสียง

ที่พูดออกมาถึงเวอร์เลย์

“มีใจเย็นนะมันไม่ได้ยิน เตียวเมลเสียบสมอลทอล์คให้มันก่อน” พุดพลงตึงหูฟังข้างขวาออกไปเสียบที่หูมัน ส่วนผมก็ยืนอยู่ข้างๆ ไม่ได้ ถอดหูฟังข้างซ้าย เพราะยังอยากฟังว่ามีคุยอะไรกับมันอยู่ ซึ่งส่วนใหญ่ที่ พุดคุยกันก็จะเป็นการถามสารทุกข์สุกดิบทั่วไป มีมีพุดชวนให้ไอ้ช็อคออกจาก หอแล้วมาอยู่กับผมที่บ้านด้วย

แน่นอนว่าไอ้ช็อคปฏิเสธเพราะการอยู่หอพักใกล้มหา'ลัยแบบนั้นมัน โครตระดวงสบาย แถมไม่ต้องแหกขี้ตาตื่นแต่เช้าเพื่อไปมหา'ลัยเหมือน อย่างที่ผมทำอยู่ทุกวันนี้ด้วย ซึ่งถ้าพุดกันตามตรงผมเองก็เคยคิดอยากอยู่ หอเหมือนกันแต่ที่ไม่ตัดสินใจไปสาเหตุหลักๆ คือเป็นห่วงไอ้เชล ผมกลัวว่า มันจะเหงา ถึงแม้ว่าจริงๆ แล้วมันจะไม่เคยเหงาและมีเพื่อนเยอะแยะ มากมายก็ตาม

ที่ผมกล้าพูดได้เต็มปากว่าไอ้เชลไม่น่าเหงาก็เพราะบ้านข้างๆ ผม หลังที่ไอ้ช็อคเคยอยู่มีคุณตากับคุณยายคู่หนึ่งเขาย้ายมาอยู่แทน เห็นบอก ว่าลูกเขาซื้อบ้านหลังนี้ให้พร้อมกับฝูงแมวอีกเกินห้าตัว มีหมาด้วยอีกสอง แรกๆ ผมก็ห่วงอยู่หกรอกเวลาจะไปเที่ยวต่างจังหวัด กลัวไม่มีคนดูแลไอ้เชล แต่พออยู่ๆ ไปถึงรู้ว่าไอ้เชลไม่ได้เหงาเลยสักนิด เพราะทั้งคุณตาและคุณ ยายบ้านหลังนั้นดูแลไอ้เชลอย่างดี

(มีาคิดว่าน้องช็อคจะเรียนหมอซะอีก) นี่ก็ไม่จบ คุยไปเรื่อย ถาม จริงจะคุยกันถึงชาติหน้าไหมเนี่ย เมื่อยนะเว้ย

เพราะการที่คนๆ หนึ่งนั่งแล้วคนอีกคนยื่นมันเลยทำให้ไอ้คนที่ยื่น แบบผมเมื่อยมาก แถมยังต้องก้มให้มีสามารถคุยกับไอ้ช็อคได้ถนัดอีก

“มี๊าา เมลเมื่อยแล้วนะ คุยอะไรกันเยอะแยะอะ กับลูกคุยไม่ถึงห้า นาทีด้วยซ้ำ”

(ถ้าเมลเมื่อยก็ไม่ต้องคุยสิ เอาโทรศัพท์ให้ช็อคถือไป มี๊าจะคุยกับ น้องช็อค)

“ใช่หรือมี๊า นู๋ลูกนะ ทำไมรักลูกคนข้างบ้านมากกว่าล่ะ”

(คนข้างบ้านที่เมลบอกก็เพื่อนสนิทมาอ่ะ)

“ใจร้ายเด็ก”

(ฮ่า ฮ่า) มียังหัวเราะอยู่ส่วนไอ้ช็อคก็ทำท่าจะขยับลุกจากที่นั่งจนทำให้สายสมอลทอส์คเกือบหลุด

“ยุกยิกอะไรของมึงวะช็อค”

“ก็เห็นมึงเมื่อย”

“ใช่ไง”

“งั้น... นั่งตักกูดิ” ช็อคว่าพลางตบเบาๆ ที่หน้าขาตัวเอง

(น้องช็อคแฉใจเหรอลูก ระวังขาหักนะ)

“มีเมลไม่ได้อ้วนขนาดนั้นไหม น้ำหนักเมลก็อยู่ในเกณฑ์ปกติเถอะ” ผมพูดพลางขยับนั่งลงบนตักไอ้ช็อค ไม่ได้นั่งเต็มๆ หรอกครบแค่นั่งหันข้างพิงมันเฉยๆ

(แฉใจเหรอลว่าปกติ แก้มออกขนาดนั้น มีว่าไม่น่าใช่ชะ หรือช็อคว่าไง)

“บอกมีาไปดิว่ากูไม่ได้หนัก” พูดด้วยหันไปไซโคมันด้วย

“ก็ไม่หนักนะมีา กำลังพอดีเลย” มือมันที่เคยวางอยู่เฉยๆ เอื้อมมาเกาะเอวผมแล้วดึงให้ขยับไปใกล้มันมากขึ้น

“ฮะ...”

“เดี๋ยวดก...”

“อ้อ” พอรู้สาเหตุที่มันประคองเอวเสร็จผมก็หันไปคุยกับมีาต่อ ถึงในใจจะแอบคิดอะไรแปลกๆ แต่ก็ปิดมันออกจากหัวได้ในที่สุด

“เห็นไหมมีา เมลไม่ได้หนักเถอะ” ไอ้ช็อคหัวเราะแล้วหันไปคุยกับมีาผมต่อ ระหว่างที่คุยจะมีผมคอยพูดแทรกนั่นแทรกนี่ตลอด

สรุปผมหรือไอ้ช็อคกันแน่วะที่เป็นลูก

(เดี๋ยวมีย่าจะไปทำงานต่อแล้ว ไหนช็อคกับเมลยิ้มใส่กล้องหน่อยดิ มีาจะเอาไปลงในไอจี อยากอวดคนอื่นว่าลูกมีามีแต่คนหล่อๆ) ปกติมีาผมเขาจะเล่นแค่อีจียูแล้วเพราะเอาไว้อตามดาราที่เขาชอบ ส่วนเฟซบุ๊กเคย

เล่นนานแล้วแต่ปัจจุบันเหมือนจะจำพาสเวิร์ดไม่ได้เลยเลิกเล่นไป

(เอาไว้เดี๋ยวมีโทรหาอีกนะเมล ดูแลตัวเองนะลูก มีฝากซื้อคุกกี้เมลพีเมลหน่อยนะคะ)

“ครับมี” เพราะถือโทรศัพท์นานจนเมื่อยแขนพองวงสายได้ก็รีบยกมือข้างที่ว่างอยู่ทุบลงไปเบาๆ เมื่อยมาก โหนจะต้องเกร็งแขนแล้วยังต้องเอี้ยวตัวให้ได้องศาการคุยอีก ถ้าคืนนี้ผมเป็นตะคริวไม่ต้องสืบเลยว่าเกิดจากอะไร

“เมื่อยหรอ”

“อ้อเมื่อย จะนวดให้หรอ อะ... นวดหน่อย” พุดเสร็จก็ส่งแขนข้างที่ถือโทรศัพท์ที่ยื่นไปให้ไอ้ซ็อคทันที

“เรื่องอะไร”

“โหนน้องซ็อคจะดูแลพีเมลไง นวดเร็ว”

“เยอะไปแล้วไอ้สัตว์” มันว่าเสร็จก็ผลักหัวผมจนเกือบหางยอกแล้ว ตีนะที่ตึงเสื้อมันไว้ได้ก่อน

“สันดาน ถ้าหน้าหงายไปทำไง”

“ก็ไม่ทำไง หงายก็หงายดิ”

“กวนตีนนนน” ตอนแรกกะว่าจะหันมาขยี้หัวมันด้วยความหมั่นเขี้ยวสักหน่อย แต่พอหันกลับมามันรู้สึกได้ถึงมืออุ่นที่อยู่ตรงเอว ไอ้ซ็อคกำลังประคองเอวผมไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง

ตั้งนั้นการนั่งตักในครั้งนี้นั้นเลยดู... ยังไงๆ ก็ไม่รู้

Rrrrrrrrrrrrrrr

โทรศัพท์ช่วยชีวิต

หน้าจอโทรศัพท์ที่ขึ้นรูปโปรไฟล์ไลน์และชื่อ Noffon บ่งบอกว่าคนที่วิดีโอคอลมาคือไอ้ผนเพื่อนสมัยมัธยมปลายของผมเอง

“ใครวะ Noffon”

“อ้อ ผนนะ... ที่เป็น...” ผมกำลังจะหลุดปากบอกไอ้ซ็อคไปว่าเพื่อนตอนม.ปลายแต่ไอ้ซ็อคมันก็พูดสวนขึ้นมาก่อน

“คนที่ เป็นแฟนมึงคนนั้นหรือเปล่า...”

“อา... ใช่ๆ คนนั้นแหละ เดียวกูขอไปคุยกับแฟนก่อนนะ” เกือบไปแล้วใหม่ละไอ้เมล เกือบหลุดออกไปแล้วว่าเพื่อน นี่ถ้าพูดออกไปว่าเพื่อนไอ้ชื่อคมันต้องหัวเราะซ้ำผมไปสามวันเจ็ดวันเรื่องที่ผมพยายามบลิฟมัน เพราะผู้หญิงแบบนี้

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดด”

เชี่ย... อะไรเนี่ย จู่ๆ ไอ้ฝนก็กรี๊ดลั่นใส่โทรศัพท์จนผมต้องดึงหูฟังออก

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดด”

ยังไม่จบ ยังคงกรี๊ดต่อเนื่อง

“อะไรของมึงฝน ใจเย็นใหม่ ใครทำอะไรวะ” พอเห็นว่าเพื่อนเริ่มสงบผมก็ตั้งคำถามใส่มันไม่ยั้ง

“แม่มึงงงงง เชี่ยเมลลลลล แม่มึงอะ”

“นี่ดำกูหรือเรียกมี๊วะ เอาดีๆ กูงงอยู่” ถึงตอนนี้ที่คุยกับมันเกือบสองนาทีกูก็ยังไมรู้อย่างไรว่าประเด็นหลักที่มันต้องการจะสื่อหรือบอกผมคืออะไร

“เรียกแม่มึง ฮือออออ” สรุปคือเพื่อนผมก็ยังควบคุมสติไม่ได้ใช้ใหม่วะ

“เรียกแม่กูเพื่อ?”

“ก็แม่มึงไง มี๊มึงอะ”

“เออแม่กูทำไม ถ้าไม่ตอบสักทีกูจะวางแล้วนะฝน” เพราะกูเริ่มหิวข้าวแล้ว เมื่อกีเพิ่งตักข้าวเข้าปากไปได้แค่คำเดียวอยู่เลย

“โอเคเดี๋ยวกูขอหายใจก่อน...” รอไอ้ฝนรวบรวมสมาธิไม่นานมันก็หันมาหาผมเพื่อคุยต่อ “ก็แม่มึงลงรูปที่วิดีโอคอลคุยกับมึงอะ”

“แล้ว?”

“มึงตื่นเต้นกับกูหน่อยไม่ได้เหรอเมล เชี่ยแม่งคุยกับมึงไม่สนุกเลยวะ” ผมผิดอะไรวะ แล้วมี๊าลงรูปวิดีโอคอลของผมมันน่าตื่นเต้นตรงไหน

ปกติมีกำลังเป็นประจำอยู่แล้ว

“จะให้กูตื่นตื่นอะไร ในเมื่อมันก็เป็นเรื่องปกติของม้ากูกอยู่แล้ว”

“แต่ที่ไม่ปกติคือมีรูปไอ้ซ็อคเพื่อนเก่ามึงด้วย”

“แล้วยังไงวะ กูยังไม่เข้าใจประเด็นที่มึงโทรมารู้ดีใส่หูกูตอนกูกำลังจะแตกข้าวเลย นี่ถ้ามึงยังไร้สาระอย่างนี้ กูจะวางแล้วนะฝน”

“อย่าเพิ่งวางงงง กูแค่กำลังจะบอกว่ารูปที่ม้ามึงลงครั้งนี้มันไม่ปกติก็เพราะมึงกับไอ้ซ็อคนั่งตักกันคะ เพื่อนกันนั่งตักกันได้ด้วยเหอ ฝนใจนะว่าปกติ”

“...” มันก็ไม่ได้ปกตินักหรอก แต่ไม่รู้จะแก้ตัวยังไง

“มันปกติแน่เหอวะเมลด กูส่งไปให้ไอ้เทมดูมันยังบอกว่าไม่ปกติเลย บอกมาคะว่าซ่มติดกับเพื่อนสนิทคนนั้น เคยจูบปาก แลกลิ้น หรือได้กั้มันมาก่อนหรือเปล่า เฮ้ย! เดียวก่อนนะ...” จูๆ ไอ้ฝนก็เทียบแล้วทำท่านึก “ที่มึงดึงกูไปเป็นแฟนเนี่ย จริงๆ แล้วไม่ใช่อยากבלัฟเพื่อนเฉยๆ หรอกใช่ไหม แต่สาเหตุเพราะตอนนั้นมึงกับไอ้ซ็อคเลิกกันใช่ไหม เลยไม่อยากให้มันคิดว่ามึงออลัยอวารถมันอยู่ กิริดคดคด ไม่ดีหรือมึงแอบชอบมัน ฮือออออ ตอบกูมาเมลว่ามันเป็นเรื่องจริง ตอบมาคะเพื่อนนน”

“...” แม่งไปกันใหญ่แล้วครับ

“บอกเลยว่าตอนนี้ใจกูเชื่อไปแล้วว่าสิ่งที่กูคิดมันคือเรื่องจริง ไหนมึงเล่ามาเมล เดียวกูเอาสมุดมาจดพล็อตแป็บ” ไอ้ฝนพุดยาวมาก ผมจับประเด็นได้แค่ว่ามันกำลังมโนเรื่องราวของผมงกับไอ้ซ็อคเป็นฉากๆ

“เดี๋ยวฝน มึงหยุดก่อน ฟังกูก่อนไหม”

“โอเคฟังๆ เล่ามาเดี๋ยวกูเตรียมจดเลย”

“คือเรื่องที่มึงมโนเมื่อกั้มันไม่ใช่เลยเว้ย กูกับไอ้ซ็อคเป็นเพื่อนกันตามปกติไม่มีอะไรมากกว่านั้น” มากสุดที่มึงถูกก็แค่จูบ

“แค่นั่งตักกัน?”

“ใครๆ ก็นั่งตักกันไหมวะ แล้วกูไม่ได้นั่งอะไรขนาดนั้นแค่งตักมันเอง”

“ไม่มีจ้ะ สนิทแค่นั้นก็น้อยมากที่จะนั่งตัก” ใฝ่ฝันยังเถียงต่อ

“ฝันเชื่อกูเถอะ กูพูดจริง”

“ไม่อยากเชื่อเลย

“เชื่อเถอะ” มันยังนั่งจนผมต้องพยักหน้าอีกหลายครั้งเพื่อยืนยันในสิ่งที่บอกรอกออกไป จนสุดท้ายใฝ่ฝันก็ถอนหายใจออกมา

“เออออ กูจะยอมเชื่อก็ได้...” หน้าใฝ่ฝันดูผิดหวังนิดหน่อยแต่ก็คงเชื่อเรื่องที่ผมพูดไปเมื่อสักครู่นี้ “แต่เคมีมึงกับไอ้ซ็อคแม่งโคตรได้อะ กูต้องไปหาที่ระบายอะ”

“ยังไง?...”

“เอาน่า กูไปหาที่ระบายในทวิตของกูเองคนเดียววันนี้แหละ กูเชื่อว่าแม่งต้องมีคนมาทวิตเรื่องนี้เป็นเพื่อนกู”

“คงไม่มีใครมองกูกับไอ้ซ็อคเหมือนอย่างที่มีมึงมองตอนนี้หรอกก๊วน เพราะเขาคงมองเหมือนเพื่อนสนิททั่วไปอะ”

“ทำไมมึงไม่เชื่อสายตากูวะแมล กูมองอะไรไม่เคยพลาด”

“ก็แล้วแต่มึงละกัน แต่ถ้ามึงจะไปทวิตอะไรก็เกรงใจสถานะแฟนของกูกับมึงด้วย อย่าลืมนะว่าตอนนี้กูกับมึงเป็นแฟนกันอยู่”

“ถ้ากูไม่สามารถเอาเฟชบุ๊กกูไปทวิตสเตตัสมึงกับไอ้ซ็อคแบบโหยหวนได้แล้ววันดี”

“ไซ้”

“กูต้องทำตัวเจียบบๆ เป็นแฟนที่ดีกับคนตัวเตี้ยอย่างมึงถูกไหม”

“ถูกต้อง...” พอผมตอบกลับไปใฝ่ฝันก็ถอนหายใจออกมาเต็มแรง

“น่าเบื่อวะ นานแค่นั้นเนี่ยที่กูต้องทนเล่นเป็นแฟนมึง”

“ก็จนกว่ากูจะหาแฟนใหม่ได้”

“น้ำหน้าอย่างมึงจะหาแฟนได้หรือแมล...”

“ได้ดิ นี่กูกำลังคิดว่าจะลงประกวดเด็อนด้วยนะ” ไม่ได้แบ่ปากธรรมดาใฝ่ฝันเหลือตกตาบ่นไปอีก “ทำหน้าที่แบบนี้หมายความว่าไงอะ”

“ไม่รู้วะ โนคอมเมนต์” พูดออกมาได้ว่าไม่มีความเห็น ดูหน้าตัวเอง

ก่อนไหมฝน แทบอยากจะทำคอมเมนต์ก็เต็มแค่อายุแล้ว

“เมลกับข้าวเย็นหมดแล้วนะเว้ย” เสียงไอ้ช็อคคังโกลมาจากในบ้าน ผมเอี้ยวตัวหันไปมองมันที่มองผมอยู่ก่อน

“โอเคเดียวตามไป” บอกไอ้ช็อคคังก็หันมามองไอ้ฝนอีกรอบ

“ผิวเรียกกินข้าวเหอวะจ๊ะ”

“กูว่าบางที่มึงก็จิ้นแรงไปวะ”

“เหอวะ ไม่รู้ตัวเลย” ผมละเชื่อกับเพื่อนผมคนนี่จริงๆ ไม่รู้ว่าคนแบบมันชอบเข้าคณะอักษรติดได้ยังไง “เออ แล้วเรื่องเงื่อนงายที่มึงบอกให้กูไปคิดนะ กูคิดออกแล้วนะ”

“ให้กูทำอะไรแลกละ”

“เลี้ยงข้าวกลางวันบวกน้ำสองเดือน โอเคไหม”

“ก็ได้อยู่เหอวก แต่มึงกับกูอยู่กันคนละคณะนะฝน เวลาเรียนมันจะลงมากินข้าวพร้อมกันได้เหอวะ”

“เออวะ ถ้างั้นมึงซื้อบัตรคอนเสิร์ตให้กูแทนได้ไหม อีกสองเดือนผัวจะมาเปิดคอนเสิร์ต ซึ่งกูขอไม่มากไม่มายแค่บัตรไม่เกินห้าพันก็พอ ได้ปะ”

“ได้”

“ดีมากกก มึงนี่เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดจริงๆ ยังไงกูสัญญาว่าจะช่วยมึงเต็มที่ ไม่ใช่แค่ให้ออดิตเพื่อนสนิทม.ต้นมึงเชื่อเท่านั้น กูจะทำให้คนทั้งโลกเชื่อว่ามึงกับกูเป็นแฟนกันจริงๆ โอเคปะจ๊ะ”

“เออ” หลังจากรับคำเสร็จ เสียงแฉ่งเตือนเฟซบุ๊กก็ดังขึ้นอีกครั้ง ไอ้ฝนส่งคำขอรีไลชั่นระหว่างผมกับมันมา

ผมไม่ลังเลที่จะกดรับเลยสักนิด เพราะการสร้างเรื่องให้ใครสักคนเชื่อมันก็ต้องเริ่มจากจุดเล็กๆ แบบนี้แหละ ไอ้เทมเข้ามาส่งสติ๊กเกอร์มอบบนเสร็จก็มีเพื่อนๆ ม.ปลายเข้ามาแสดงความยินดีกับผมและไอ้ฝนเยอะมาก มีถามเหมือนกันว่าคบกันนานหรือยัง แน่แน่นอนว่าคนที่ตอบก็เป็นไอ้ฝนคนเดียวเพราะกลัวว่าต่างคนต่างตอบมันจะปะแตกแล้วโดนจับได้แทน

“อ่าว คู่กับข้าวเหอวะ” ผมเดินเข้ามาในครัวเห็นไอ้ช็อคคังกำลังยืน

อุ่นกับข้าวที่ผมทำอยู่

“ก็มันเย็นหมดแล้ว กล้วยอุ่นให้ใหม่” มันเงยหน้าจากมือถือมาตอบ

ผม

“หิวแล้วอะ ไม่ต้องอุ่นร้อนมากก็ได้มั้ง ตักลงเลยเถอะ”

“ชิมก่อนไหม”

“ชิมๆ” ผมอ้าปากรับช้อนจากไอ้ช็อคก่อนจะพยักหน้าแล้วทำ
สัญลักษณ์โอเคตอบกลับไป

“แน่ใจนะว่าร้อนพอแล้ว?”

“เออ ตักเลย หิวแล้ว” ผมรอไอ้ช็อคตักกับข้าวลงถ้วยแล้วยกมาวาง
ไว้ที่เดิม เราทั้งคู่มีพุดคุยกันบ้างแต่ก็ไม่ได้ตลอดเพราะไอ้ช็อคกำลังติดเล่น
ROV ส่วนผมก็เล่นมือถือเช็กข่าวสารในโซเชียลตามปกติ แต่ระหว่างที่ผม
กำลังเลื่อนฟีดดู ผมก็ต้องสะดุดกับสเตตัสล่าสุดของไอ้คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรง
ข้ามผม

Choc Teeran จีบคนโสด ศัตรูนับแสน...

บอย ประยาง หุยยยยย แต่จีบคนมีแฟน ศัตรูคนเดียวใช้ปะวะ
เพื่อนนน ฮิ้วววว

JaiJai F5 แม่มาวะ 5555555555 ตามจริงมึงเอาจริงปะเนี่ย

Choc Teeran เออเอาจริง กูไม่แคร์หรอก

บอย ประยาง เพื่อนกูก็เป็นคนร้ายๆ นะครับ

ผมกดโลกให้มันเสิร์จก็เงยหน้าขึ้นมองไอ้คนตรงหน้า พอมันรู้สึกลึกตัว
ว่าผมมองอยู่ ก็เลิกคำถามผมทันที

“ว่า...”

“เปล่าๆ แดกข้าวเถอะ” ปากปฏิเสธทั้งๆ ที่ในหัวมีคำถามอยู่เต็มไป
หมด

ผมอยากรู้ว่าคนที่มันกำลังตามจีบเป็นใคร ผมรู้จักไหม สวยหรือ
เปล่า แต่ที่ไม่เคยปากถามออกไปอาจเพราะตอนนี้ความสัมพันธ์ของผมกับ

มันยังไม่ได้กลับมาเหมือนเดิมร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมไม่รู้ว่าคุณยังเป็นคนที่
มันอยากสนิทด้วยเหมือนเดิมหรือเปล่า ไม่แน่ใจว่าความสนิทในอดีตของ
ผมกับไอ้ซ็อคจะมากพอให้มันเล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟังได้ไหม

ไม่ได้สนใจอะไรนะ

เรียกว่าเข้าใจมากกว่า... มั้ง

“มึงด้วย ห้ามเรียกชื่อเต็มๆเหมือนกัน”

“เออไม่เรียกก็ได้” เจ้าตัวหันมาอยู่หน้าใส่แล้วเดินตรงไปที่ทางเข้าสถานีรถไฟฟ้า

ชื่อคโกลดกับคาราเมล

ชื่อที่เกิดจากครอบครัวเราทั้งคู่ร่วมกันตั้งให้

พ่อแม่ของพวกเราเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่ผมกับไอ้เมลเราเพิ่งมารู้จักกันจริงๆ ตอนเข้าป.4 ตอนนั้นพอกับแม่ผมย้ายจากฝั่งธนบุรีมาซื้อบ้านหลังข้างๆ ไอ้เมล จำได้ว่าการเจอกันครั้งแรกของผมกับมันเป็นวันเกิดของไอ้เมลด้วย

แรกๆ ผมก็ไม่ได้อยากจะสนิทกับมันขนาดนั้นหรอก เพราะผมไม่ชอบนิสัยพูดมากของมัน ทุกวันนี้นิสัยพูดมากของไอ้เมลก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด จนสุดท้ายการพูดของมันกลายเป็นเสน่ห์อย่างไม่น่าเชื่อ

ผมกับมันเริ่มมาสนิทกันช่วงป.4 เทอมสอง เพราะด้วยความจำเป็นจากการที่ต้องอยู่โรงเรียนเดียวกัน ห้องเดียวกัน บ้านก็อยู่ข้างกันเลยทำให้เราสนิทกันแบบที่ผมไม่เต็มใจนัก

ช่วงที่ไอ้เมลขี้ม.ต้น บ้านมันค่อนข้างเงียบเหงา เพราะป้ากับมี้าของมันต้องไปทำงานต่างประเทศค่อนข้างบ่อย ส่วนพี่ชายคนเดียวก็ไปอยู่หอและไม่ค่อยกลับบ้านนัก ความเหงาและเศร้าสร้อยของไอ้เมลทำให้พอกับแม่ของผมต้องลากมันมาอยู่ด้วยจนแทบจะกลายเป็นลูกชายอีกคนของบ้าน

ตั้งนั้นช่วงม.ต้นจึงเป็นช่วงที่ผมกับไอ้เมลสนิทกันมากที่สุด... จนกระทั่งเมื่อสามปีก่อนที่ครอบครัวผมย้ายไปอยู่เชียงใหม่เพื่อดูแลกิจการด้านโรงแรมต่อจากปู่และย่า

เราทั้งคู่ไม่ได้ติดต่อกันอีก

ผมหายไปจากชีวิตเมลและพยายามเริ่มต้นชีวิตใหม่โดยที่ไม่มีมันอยู่เคียงข้าง

แน่นอนผมเคยคิดว่าผมคงลืมมันได้

ลิ้มความรู้สึกชอบ ลิ้มความทรงจำดีๆ ลิ้มทุกๆ อย่างที่เกี่ยวข้องตัว
เมลเมื่อเราไม่ได้อยู่ใกล้กัน แต่ก็อย่างที่เห็นผมคิดผิด เพราะตอนนี้ผมก็ยัง
จำได้ดี ว่าไอ้ความรู้สึกรักที่มีต่อเมลมันเกิดขึ้นหลังจากที่ผมกับไอ้เมลใช้
มือช่วยกันครั้งแรก แม้มันจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแค่ครั้งเดียว แต่แค่ครั้ง
นั้นมันกลับทำให้ความรู้สึกบางอย่างติดอยู่ในหัวจนกลายเป็นความทรงจำ
ที่ไม่สามารถลบเลือนได้ ซึ่งถ้ามันๆ ดูแล้วจนถึงตอนนี้ก็ผ่านมาเกือบห้าปี
แล้วด้วยซ้ำ

แต่ไม่รู้ทำไมช่วงเวลาถึงห้าปีไม่ได้ทำให้ผมลิ้มความรู้สึกเหล่านั้น
ลงได้เลย

ผมจำมันได้แม้กระทั่งสีหน้า กลิ่นเหงื่อ การกัศริมฝีปากกลางและ
เสียงครางของไอ้เมล

แน่นอนว่าช่วงระยะเวลาหลังจากที่ช่วยกันไปคราวนั้นมันกลายเป็น
เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากของผมเพราะความรู้สึกผมที่มีต่อไอ้เมลมันเพิ่ม
มากขึ้นเรื่อยๆ มากจนผมต้องพยายามหาอะไรบางอย่างมาลบความรู้สึก
นี้...

ผมเริ่มทำตัวเสเพล มีคนคุยเยอะมากเพื่อกลบร่องรอยความรู้สึกที่
ตัวเองมีต่อเพื่อนสนิท

ตอนนั้นผมเองก็ยังไม่ฟันธงหรอกว่าตัวเองชอบไอ้เมลจริงๆ ไหม แต่
มันมาแน่ชัดก็ตอนที่ผมกดจูบลงบนริมฝีปากเขานั้นแหละ ครั้งนั้นความ
รู้สึกบอกได้อย่างชัดเจนเลยว่า... ผมแอบหลงรักเพื่อนสนิทของตัวเองเข้า
แล้วจริงๆ

ยังดีที่ความรู้สึกนี้มันจะไม่ถูกสานต่อเพราะผมกับครอบครัวเราจะ
ย้ายบ้านไปอยู่เชียงใหม่ ซึ่งผมเองก็ไม่อยากเสียเพื่อน ดังนั้นการย้ายบ้าน
และหนีหายไปจากไอ้เมลในตอนนั้นจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุด แม้ว่าพ่อกับแม่จะ
ถามความเห็นผมว่าไม่จำเป็นต้องย้ายตามพวกเขาไปก็ได้ แต่ผมก็บอก
พวกเขาว่าไม่อยากอยู่ที่นั่นอยู่ดี

ผมอยากตัดใจจากเพื่อนคนนี้

อยากกลับมาเจอหน้ามันอีกครั้งด้วยความรู้สึกเดิมคือเพื่อนกัน
สามปีที่ไม่ได้เจอหน้าอีเมล ผมมีแอบคิดถึงเขาบ้าง แต่มันก็ไม่
มากมายเท่าไรหรอก ผมยังมีแฟน ใช้ชีวิตม.ปลายแบบที่เด็กวัยรุ่นคนหนึ่ง
ฟังจะเป็น ตอนทีเลือกเส้นทางชีวิตว่าจะเรียนคณะอะไรผมตัดสินใจอยู่
นานว่าจะเรียนหมอดีไหม แต่สุดท้ายพอสอบไม่ติดก็เลยเลือกลงคณะ
วิศวกรรมศาสตร์มหา'ลัยที่อีเมลตั้งความหวังไว้ว่าจะเรียน

ผมไม่ได้คิดหรอกว่าเขายังอยากเรียนคณะนี้อยู่อีกไหม เพราะสุดท้าย
ถ้ามาเรียนกรุงเทพฯ จริงๆ ผมก็อยากจะทำมันในฐานะเพื่อนที่ไม่ได้รู้สึก
อะไรแล้ว

แต่พอได้มาเจอหน้ามันเพียงแค่วาบเดียว ความรู้สึกที่ผมพยายาม
กลบฝังเอาไว้ตลอดระยะเวลาที่เราไม่เจอกันมันกลับถูกเติมเต็มจนล้นแทบ
ทะลักออกมาทันที ตอนนั้นผมบอกกับตัวเองว่า หลังจากนั้นผมจะไม่มีวัน
ปล่อยมือคนที่ผมรักไปไหนอีก

ผมไม่แคร์ด้วยซ้ำว่าสถานะมันตอนนี้จะมีแฟนแล้วหรือเปล่า เพราะ
สิ่งที่ผมจะทำคือการชดเชยความสุขของตัวเองตลอดระยะเวลาที่ไม่ได้เจอ
มัน ถึงแม้ไอ้ความหวังเล็กๆ ที่จะให้เมลมองผมในฐานะอื่นที่ไม่ใช่เพื่อน
สนิทมันจะน้อยนิด แต่ผมก็ยังหวังว่าน้ำหยดเล็กๆ หยดนี้จะไปเกาะเกาะ
หัวใจของอีเมลได้บ้าง

ดิง

Caramel :: ถ่ายรูปแบบนี้ให้หนูหน่อย

ภาพที่อีเมลส่งเข้ามาในไลน์คือภาพผมที่กำลังก้มหน้าก้มตาเล่น
โทรศัพท์ที่อยู่ฝั่ง เราทั้งคู่ไม่ได้ยืนอยู่ใกล้กันแล้วก็ไม่ได้นั่งด้วย ต่างคนต่าง
ยืนฟังกระจกโดยหันหน้าเข้ากันอยู่

Caramel :: เร็วๆ ซ็อค

Chocolate :: เร็วแค่ไหน เอาแรงด้วยเปล่าครับ

Caramel :: สัด ไม่ใช่เรื่องที่จะมาที่นตอนนี้

Caramel :: เร็วเลยเดี๋ยวคนเข้ามาเยอะมันจะถ่ายไม่ได้

ผมเงยหน้าขึ้นมองคนตรงหน้าแล้วกดถ่ายรูปส่งไปให้มัน พอเห็นว่าตัวเองได้รูปที่ต้องการแล้วมันก็เงยหน้ายิ้มโชว์เหล็กสีชมพูส่งกลับมาให้เห็นแบบนี้ก็อดยิ้มตามมันไม่ได้จริงๆ อะ

แม่งน่ารักจริงๆ นับวันมันจะยิ่งน่ารักขึ้นไปทุกที

แต่ก่อนมันก็น่ารักอยู่แล้วนะครับ แต่พอตัดฟันแล้วผมรู้สึกว่ามันน่ารักขึ้นกว่าเก่าเยอะมากกกก

ผิวเมลขาวขึ้น ริมฝีปากสีชมพูที่ครั้งนั้นตอนจูบยังรับรู้ถึงความแห้งผาก แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว ตาสองชั้นหลบในดูเข้ากับทรงผมหน้าม้าอย่างลงตัว

ทุกอย่างดูละมุนต่างจากนิสัยที่พยายามทำตัวแมนๆ อยู่ตลอด ไม่รู้ว่าตอนนี้เมลยังเล่นบาสอยู่ไหม แต่ดูจากรูปถ่ายในอัลบั้มเมื่อวานคิดว่าน่าจะยังเล่นอยู่

ตั้ง

เสียงแจ๊สเตือนเพชฌัญชามีคนแท็กรูปให้ผม

Mel Worawut มันก็ดูอาร์ตๆ หน่อยใหม่ Cr. Choc Teeran

บอย ปะยาง ฮิวววว ไปไหนกันสองคนวะ

Mel Worawut สยาม มาซื้อชุด มึงมาปะ

บอย ปะยาง ไม่อยากไปหรอกครับ กลัวเป็น กขคจจ

JaiJai F5 ไม่ไปแต่ขอพอลใส่สถานะความเป็นไปตลอดๆ ได้ปะครับ เอาที่แบบลงทุกรูป จัดทุกซ็อต ทุกท่วงท่า เอามาให้หมดบนเตียงที่นอน ริมระเบียบก็ได้จ้า

ทั้งไ้บอยและไ้ใจผลัดกันแซ้วผมเรื่องนี้ตลอด ผมรู้ว่ามันมีจุดประสงค์ที่หวังว่าการแซ้วจะทำให้ผมกับไ้เมลใกล้ชิดกันมากขึ้น พวกมันเชื่อในทฤษฎีที่ยังมีคนแซ้วให้ชอบกันมากเท่าไรใครคนเหล่านั้นก็จะยิ่งชอบกันจริงๆ มากเท่านั้น

ผมเองก็แอบเชื่อในทฤษฎีนี้อยู่บ้าง (ถึงจุดนี้แล้วอะไรที่มันทำให้เขาหันมาสนใจได้ผมก็เชื่อหมดแหละ) แล้วก็หวังว่ามันจะแทรกซึมเข้าไปในความรู้สึกไอเมลให้วันไหนในตัวผมบ้างเหมือนกัน

ผมยึดมือถือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงตอนที่เสียงประกาศบอกว่าถึงสถานีที่ทั้งเราต้องลง ไอเมลดันหลังผมให้เดินไปร้านบิงซูที่ตัวเองอยากกิน มันเลือกรสที่ชอบ ส่วนผมก็นั่งกินชาและเล่นเกมโรมัน

“อะ” จู๋ ไอเมลก็ยื่นเงินในส่วนที่ผมจ่ายไปเมื่อก็มาคืน

“อ่าว ทำไมจั้นวะ”

“ก็มึงไม่เห็นแตกเลยสักคำ”

“ไม่เป็นไรก็หารกันตามปกติ”

“ไมเอว่ะไม่แฟร์” มันวางเงินลงบนโต๊ะแล้วตักบิงซูขึ้นมากำลังจะยึดเข้าปากตัวเองแล้ว แต่ผมจับแขนมันไว้ได้ก่อน

“ถ้าถูกกินแล้วจะแฟร์ขึ้นไหม”

“ก็น่าจะนะ”

“ถ้าจั้นกูกิน” พูดเสร็จผมก็จับเข้าไปที่ช้อนไอเมลทันที

“อ๊ น้าลายมึงโดนช้อนกูปะ”

“รังเกียจเหรอมเมล”

“เออ ปล่อยเลยยยยย” ไอเมลบอกให้ผมอ้าปากจากช้อนมันแต่ผมก็ยังไม่ทำตามง่าย ๆ มันดึงดันพยายามจะเอาช้อนออกจากปากผม จนสุดท้ายมันเลยใช้มือเคาะมาที่หัวผมทีหนึ่ง ผมถึงยอมปล่อย “สันดาน”

“ดีจั้นเหรออ”

“เลวนะสิ!” ผมหัวเราะในท่าทางเกรี้ยวกราดของมันได้ไม่นานก็หันไปก้มหน้าก้มตาเล่น ROV ต่อ ส่วนเงินที่ไอเมลคืนมาให้ผมเมื่อก็เจ้าตัวเก็บคืนไปแล้วครับ เพราะเห็นว่าสุดท้ายยังไงผมก็ไม่เอาเงินนั้นคืน ดังนั้นสิ่งที่มันทำได้คือการบ่อนบิงซูให้ผมบ้างเพื่อไม่ให้ตัวผมเสียผลประโยชน์จากน้ำแข็งใสสัญชาติเกาหลีถ้วยนี้

“อาทิศย์หน้ารับน้องมหา'ลัยมึงจะไปปะ” ผมถามเมลตอนที่เรา

เลิกชุดนักศึกษาเสร็จแล้ว จริงๆ มหา'ลัยพวกเราไม่ได้เคร่งระเบียบเรื่องการแต่งกายมากนัก แต่เพราะพวกพี่ๆ ที่มาปฐมนิเทศเมื่อวานเขาขอความร่วมมือเฉพาะภาคเรียนแรกเท่านั้น ส่วนเทอมสองจะแต่งอะไรก็ได้แต่ให้อยู่ในชุดสุภาพก็พอ

“ไปๆ เห็นคนบอกว่ามีคอนเสิร์ตของ 25 hours ยังไงก็ไปแน่ๆ แล้วมึงจะไปไหม”

“ก็คงไปแหละ” ถึงตอนแรกคิดว่าน่าจะนอนอยู่หอก็ตาม

“น่าสนุกนะกว่า บางทีเราอาจจะได้รู้จักสาวๆ คนอื่นตอนรับน้องมหา'ลัยก็ได้ ต้องรีบตัดดวงไว้เยอะๆ”

“มึงจะอยากรู้จักสาวคนไหนทำอะไรวะ ในเมื่อมึงก็มีแฟนอยู่แล้วหรือคิดจะนอกใจแฟน?” ถ้ามันพูดออกมาขนาดนี้ก็น่าจะหมายความว่าเมลเองก็ไม่ได้จริงจังหรือรักแฟนมันเท่าไรหรอก

ซึ่งจริงๆ มันก็ดีและค่อนข้างเข้าทางผม

“ไม่ใช่เว้ย ก็แค่อาหารตา แถมกับแฟนคนนี่กูเองก็ไม่ว่าจะคบกับเขาได้นานแค่ไหน” สีหน้าไ้เมลดูกังวลแปลกๆ

“ทำไมอะ เมื่อเข้ายังตั้งรีเสชันกันอยู่เลยไม่ใช่หรอ”

“ก็... ช่างแม่งเถอะ เรื่องของอนาคต บางทีกูอาจจะเลิกกับแฟนแล้วหันมาคบกับมึงก็ได้” รู้ครับว่าไ้เตี้ยตรงหน้าพูดเล่น แต่ถ้าเปิดทางให้กูขนาดนี้ก็ขอหยอดหน่อยเถอะ

“งั้นกูรออะ”

“อะไร”

“รอให้มึงมาคบด้วยไง”

“...” ไม่ใช่แค่เสียบแต่ผมเห็นริ้วรอยของความแดงบนใบหน้าของไ้เมลด้วย มันแดงมากจนผมต้องรีบเสหน้ามองไปทางอื่น แม่งเขี้ยว! ทำไมถึงน่ารักได้ขนาดนี้วะ

“ฮ่า ฮ่า กูล้อเล่น อย่าบอกนะว่ามึงคิดจริงจัง...”

“ตกลงแล้ว กูจะไปคิดจริงจังอะไร”

“ก็ถ้ามีจริงจังกูจะได้จริงจังก้าง”

“ได้เขี่ยอะไรละ ออย่ามากวนตีนกับพี่นะน้องช็อค” ไอ้เมลพูดพลาง
เขย่งปลายเท้าให้สูงเทียบเท่าผมก่อนจะเอื้อมมือมาขยี้หัวผมเติมแรง ผม
เองก็ไม่ได้ห้ามเขา ปล่อยให้คนตัวเตี้ยทำจนหน้าใจแล้วค่อยหันมาถามมัน

“พอใจยัง”

“พอใจแล้ว ปะ ไปดูสายกีตาร์กัน” ผมกับไอ้เมลเราใช้เวลาไม่นาน
ในการเลือกสายกีตาร์ เพราะส่วนใหญ่ที่ขายเป็นแบบสำเร็จรูปที่แพ็คเกจอยู่ใน
กล่องอย่างดี

“ช็อคๆ เดี่ยววะช็อคคอนแทกต์เลนส์ร้านนี้แป็บหนึ่งดิ”

“อะ นี่มีงสายตาสั้นหรือ” แต่ก่อนก็ไม่เห็นว่าคนตรงหน้าผมมันจะ
สายตาสั้นนี่หว่า

“ไม่มากเท่าไหร่ออก ร้อยกว่าเอง จริงๆ ไม่ต้องใส่ก็ได้แต่มันมองไม่
ชัดอะ”

“นี่ก็นี่”

“ไอ้สัตว์ กูสายตาสั้นไม่ใช่ตาบอด แล้วกูก็ใส่คอนแทกต์เลนส์มาแล้ว
ด้วย” หลังจบประโยคเมื่อไอ้เมลตบหัวผมมาที่ก่อนจะเดินเข้าไปในร้าน
ส่วนผมไม่ได้ตามมันเข้าไปแค่นั่งรออยู่หน้าร้านเท่านั้น

ดิ่ง

เสียงไลน์ห้องกลุ่มสามคนที่ผมมีผมไอบอยและไอ้เจ้ดั่งขึ้น สิ่งทีปรากฏ
ในไลน์กลุ่มคือรูปถ่ายของผมกับไอ้เมล แต่ที่มันดูแปลกไปจากภาพปกติก็
เพราะรูปๆ นั้นไอ้เมลกำลังบ๊องบิงซุ่มผมอยู่

บอย ปะยาง :: หวานเขี้ยวนะสาดดดด หมั่นได้เบอร์แรงมากจ้า

Chocolate :: อะไรวะ นี่พวกมึงตามมาเสือกถึงสยามเลยหรือ

JaiJai F5 :: เปล่าจ้า พวกกูไม่ได้ตามไปเสือก แต่รูปนี้กูเอามาจาก
ทวิตเตอร์

Chocolate :: ทวิตเตอร์เนี่ยนะ ได้ไงวะ? มีคนรู้จักกูกับไอ้เมลงั้น

หรือ

บอย ปะยาง :: ไม่รู้ว่าจะรู้จักเป็นการส่วนตัวไหม แต่ที่รู้จักคือตอนนี่ในทวิตเตอร์แท็ก #ช็อคเมล แหม่งกำลังมาวะ พวกเพจแอดมินต่างๆ ในมหา'ลัยเราก็เริ่มเอามาลงบ้างแล้ว แต่ยังไม่ได้เป็นกระแสอะไรมากมายเท่าไร ส่วนรูปนี่คนที่ถ่ายก็คงบังเอิญไปเจอมีงสองคนเข้าพอดีมีง

JaiJai F5 :: กูกับไอ้บอยกำลังจะสมัครทวิตแล้วปั่นกระแสอยู่เตรียมรับมือไว้ได้เลย

กระแสช็อคเมลงั้นหรือ? มันก็ดีเหมือนกันนะ ผมยกยิ้มมุมปากเมื่อนึกถึงกระแสบางอย่างที่กำลังจะเข้าทางผม

Chocolate :: เออ จะทำอะไรก็ทำ แต่ขอให้ค่อยเป็นค่อยไปนะเว้ย อย่างกระโตกกระตากมาก กูอยากให้มีเมลค่อยๆ ซึมซับจนมันกลายเป็นเรื่องปกติ

บอย ปะยาง :: กูใครครับช็อค กูบอยไง เรื่องขงไว้ใจกู

Chocolate :: เออ ตามนั้น

“ช็อค เสริจแล้ว” ไอ้เมลมาเย็นอยู่ข้างๆ ผมตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ผมเงยหน้าขึ้นมองมันก่อนจะยัดมือถือลงในกระเป๋า ไม่ลืมที่จะดีดหน้าผากมันไปที่

“เฮ้อ! ดีดหน้าผากกูเพื่อ?”

“ก็มาแบบไม่ให้ลุ่มให้เสียว”

“แล้วเสียวเมื่อไหร่ไม่เซ่กูหรือที่พูดอะ”

“เออๆ กูยอมแล้วก็ได้ ว่าแต่มีงเถอะหลังจากนี้จะไปไหนต่อ” มันทำหน้าคิดอยู่พักใหญ่

“มีงไม่ชื้ออะไรหรือวะ” ผมส่ายหัว “งั้น... ไปแดกสเต็กสามย่านกัน”

“โอเค” หลังจากที่ได้ไอ้เมลเสนอความคิดเสริจ ผมก็พยักหน้าเห็นด้วยกับมัน เราพากันไปกินสเต็กสามย่านร้านที่ผมกับมันเคยไปนั่งกินกันสมัยก่อน

พอกินเสร็จพวกเราถึงค่อยนั่งรถไฟฟ้ากลับมาที่บ้านไอ้เมล เจ้าของบ้านก็ชวนผมให้นอนค้างที่บ้านมันแต่แน่นอนผมปฏิเสธ

สาเหตุก็เพราะผมยังทำใจนอนบนเตียงเดียวกับไอ้เมลไม่ได้ กลัวใจตัวเองจะทานทนกับความน่ารักไม่ไหวจนจับแมงกอดก่อน ยิ่งตอนที่มันชวน ผมเองก็เกือบใจอ่อนอยู่แล้ว ดีที่ดึงสติได้ทัน ไม่งั้นคงหลงไปกับการอ่อนที่มีพลังทำลายล้างสูงแน่ๆ ก็เจ้าตัวเล่นกระดูกเสื้อผมเบาๆ แล้วซอ้นตาขึ้นอ่อนแบบนั้น ไม่มีใครหน้าไหนเขาทนได้หรอกครับ แต่สำหรับผมถึงทนไม่ได้ก็ต้องทนให้ได้

Choc Teeran มันก็ดูอาร์ตๆ หน่อย

ผมอัปรูปที่เมลถ่ายผมตอนอยู่บนรถไฟฟ้างไอ้จ๊อฟพร้อมทั้งลิงก์ไปยังเฟซบุ๊กด้วย

บอย ปะยาง หววยยยย รูปคล้ายๆ บางคนทีหลังตอนกลางวันเลยวะ คำพูดก็เบ๊ด้วย

Jaijai F5 ชัมตึงปะวะ

ผมไม่ได้ตอบพวกมันเป็นข้อความแต่เลือกใช้สติเกอร์หน้าเงินตอบไปแทน

Mel Worawut หววยยย ไม่ติดเครดิตคนถ่ายแถมก็อปคำพูดกูมาด้วย แย่มาก

Choc Teeran ลืมอะ

Mel Worawut ไปติดเลย

ผมยอมแกล้งเตตัสจาก มันก็ดูอาร์ตๆ หน่อย เป็น มันก็ดูอาร์ตๆ หน่อย cr. By Mel Worawut คนชี้ทวง

Mel Worawut กูทวงเครดิตนี่คือผิดหรือซ็อค

Choc Teeran เปล่าไม่ผิดหรอก มึงถูกทุกอย่างอะเมล ทำอะไรก็ดี

หมด

Mel Worawut ประชดปะ

Choc Teeran เปล่าไม่ได้ประชด กูพูดจริง ะนะครับ

Mel Worawut ะนะเซี่ยอะไร ขอภาษาคณดี

ผมไม่ได้ตอบเมลว่า ะนะ ที่พิมพ์ไปแปลว่าอะไร เพราะตอนนี้มัน
ไม่ได้มีเหตุผลจำเป็นที่จะต้องอธิบายให้มันเข้าใจไปในทุกๆ เรื่อง
แค่ให้มันค่อยๆ เข้าใจทีละน้อยว่า ะนะครับ ของผมก็มีให้มัน... แค
คนเดียว

หุ้ย

Caramel :: กำลังขึ้นรถตู้ไป ภูเขาที่ตาร์มาด้วย

JaiJai F5 :: เอามาทำไมวะมึงจะขึ้นเวทีกับพี่แหลมเหรอ น้ำหน้า
อย่างมึงกว่าโดนปาขวดน้ำใส่ก่อน

Caramel :: พ่อมึงสิครับ ภูเขามาให้ไอ้ช็อคตั่งสายให้

Chocolate :: เตี่ยวูกูไปตั่งให้ที่บ้านก็ได้ แยกขึ้นรถตู้มาทำไมวะ ไม่
หนักเหรอ

Caramel :: ก็วันนี้กูจะจะไปนอนกับมึงอะ

Caramel :: *สติเกอร์แมวอ่อน*

Caramel :: ได้เปล่า

JaiJai F5 :: ถ้าจะส่วนตัวกันขนาดนี้ ไม่แยกห้องคุยกันหลังไม้
เลยละครับบบบ

บอย ปะยาง :: นันดิ ชอบทำให้พวกกูคิดไกลตลอดเลยอะ ชัมติง
หรือเปล่าจะพี่จ่า

Caramel :: ถ้าสำหรับกูก็กึ่งๆ จะชัมติงอยู่นะ แต่ไอ้ช็อคนี่ดี กูไม่รู้
ว่ามันจะอยากชัมติงกับกูไหม *สติเกอร์หมีบราวน์เงิน*

นิสัยปากดีของผมไม่สามารถแก้ไขให้หายได้ง่ายๆ ยิ่งโดนโหนกระแส
จากเพื่อนเท่าไร มันก็สนุกที่ได้เห็นคนพวกนี้คิดตาม

Chocolate :: กูนะคิดอยู่แล้ว มึงนั่นแหละกล้าไหมเมล อย่าดีแต่
ปากนะครับ

แต่ไม่รู้ทำไมเวลาเจอไอ้ช็อคเป็นคนเล่นเองผมกลับไม่กล้าเล่นกลับ

Caramel :: ขวย พอแล้วเลิกเล่น ยิ่งคุยกับพวกมึง กูยิ่งปวดหัว

บอย ปะยาง :: 5555555555555555

เสียงหัวเราะของไอ้บอยเหมือนดังออกมาจากโทรศัพท์ยังงัยงั้น

Chocolate :: เมล อีคนานไหมจะถึงมหา'ลัย

Caramel :: สัก 20 นาทีอะ ทำไมวะ จะมารับกูเหรอ

Chocolate :: กูกำลังจะออกจากห้อง เตียววอ ming ใกล้เคียงมาถึงก่อนจะ
ได้เข้าไปพร้อมกัน

Caramel :: เตียววอช็อค กูเอาก็ตารมาด้วย แวะเอาไปไว้ที่ห้อง ming
ก่อนไม่ได้เหรอวะ แม่งโคตรหนัก

Chocolate :: กูอนุญาตให้ ming มานอนด้วยแล้วเหรอ

Caramel :: พวก ming ดุติเชี่ยช็อคโคตรใจร้าย นี่กูอุตส่าห์หอบผ้าหอบ
ผ่อนมาขนาดนี้ มันยังใจร้ายใจดำกับกูได้ลงคอ

บอย ปะยาง :: เรื่องนี้กูจะไม่ยุ่ง

JaiJai F5 :: ขอเลือกเงียบๆ ละกันครั๊บ

Caramel :: ได้กูแล้วจะถีบกูทั้งเหรอช็อค

Chocolate :: หี

Chocolate :: *สติกเกอร์รูปกำมือ*

ไอ้ช็อคแม่งกวนตีน สัญลักษณ์ที่ส่งมา รู้เลยว่าแม่งจงใจให้ผมคิดไป
ถึงเรื่องที่ผมและมันช่วยกันเมื่อตอนนั้น คือไม่เข้าใจเหมือนกันว่ามันจะ
ตอกย้ำอะไรหนักหนา ทั้งๆ ที่เรื่องราวครั้งนั้นก็ผ่านมาเกือบจะห้าปีแล้วด้วย
ซ้ำ

‘ช็อค... อ้อ... เร็วกว่านี้หน่อย...’

เตี่ยยยยยยยยย

พอพูดแล้วสมองก็เหมือนวาร์ปเข้าส่วนลึกของความทรงจำทันที
ผมพยายามสะบัดหัวให้ลืมๆ มันไปให้หมดแต่สุดท้ายมันก็ลืมไม่ได้อยู่ที่
ต่อให้นานจนขนาดนี้ผมก็ยังจำมันได้ทุกฉากที่ทำกัน

บอย ปะยาง :: กำมืออะไรอะ งงในง

ยังดีที่พวกไอ้ใจกับไอ้บอยไม่เข้าใจความหมายที่ไอ้ช็อคเพิ่งจะสื่อ
เพราะถ้าแม่งรู้ผมคงโดนล้อขยันทูกบวช

Chocolate :: ตามไอ้เมลดิ มันรู้

Caramel :: เอ๊ย กูไม่รู้ หมายความว่าไงเธอ...

รู้ทั้งรู้ว่าความหมายที่แม่บอคืออะไรแต่ก็ยังเฉไฉไปเรื่องอื่นได้
หน้าด้านๆ

Chocolate :: หึ ไม่รู้ก็ไม่รู้

Caramel :: เออนั่นแหละ แล้วสรุปเรื่องก็ตาร์ทูเอาไงเนียช็อค

Chocolate :: เดียวเอาไปฝากไว้ที่สโมสรถณะก่อนก็ได้ เพราะตอน
นี้กูออกมาแล้ว ชี้เกียจเดินกลับไปกลับมาวะ

Caramel :: โอเค

Chocolate :: ส่วนเรื่องที่มีงจะมานอนด้วยยังงัยค่อยว่ากันอีกที

Caramel :: ต้องว่ากันอีกทีด้วยเธอ

Chocolate :: เอน่า

Caramel :: *สติเกอร์แมวทอดอกไม่พอใจ*

Chocolate :: ว่าแต่มีงเออะ ตอนนีไกล่ถึงหรือยัง กูเดินออกมาจาก
หอแล้วนะ

ไอ้ช็อคเปลี่ยนเรื่องคุย ส่วนผมก็เบือจะตอแยมันอีก ถ้ามันไม่ให้ผม
นอนด้วยจริงๆ ผมก็คงทำได้แค่หอบก็ตาร์ทกลับบ้านเท่านั้น

Caramel :: ไกล่แล้วอีกไม่เกิน 10 นาที รอแป็บ

หลังจากที่ตอบไอ้ช็อคไปพวกไอ้บอยก็ส่งสติเกอร์แนวๆ จังไร
มาระรัว ไม่รู้ว่าแม่เงยเงินชื้อกันเยอะขนาดนี้เพื่อต้องการมาเซียวผมใหม่
เพราะก่อนหน้านี้ไอ้สติเกอร์พวกนี้ผมเองก็ไม่เคยเห็นว่ามันจะมี

ไม่เกินสิบนาทีหลังจากที่ผมไลน์บอกไอ้ช็อค รถตู้ก็พาผมมาจอด
ป้ายโดยสวัสดิภาพ ถึงแม้ตอนที่นั่งอยู่คนขับจะปาดหน้าแข้งหลังจนเจี
ข้าๆ ตะโกนด่าแล้วด่าอีกคนขับก็ไม่แคร์ เพราะสติเกอร์หลังรถตู้ก็แปะ
บอกแล้วว่าตื่นผี หลังจากนั้นถ้าจะขึ้นรถตู้ผมคงเลือกขึ้นรถตู้มหา'ลัยแทน

แล้ว ขับแบบนี้กลัวตัวเองจะอายุสั้นฉิบหาย

ส่วนสาเหตุที่ผมไม่เอารถป้ากับม้ามามาขับเพราะผมยังขับไม่คล่อง
แถมไม่มีใบขับซึกอีก ดังนั้นเรื่องจะเอารถมาขับเองก็เป็นอันตกไป

“หล่อเหลือเกินนะมึง” พอลงจากรถตู้รอกได้ผมก็เดินมาหาไอ้หน้า
หล่อที่ก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์หลบมุมอยู่ได้ต้นไม้ มันไม่ได้ยินเพราะหู
ฟังที่เสียบอยู่ในหู จนผมต้องดึงหูฟังมันออกแล้วเขย่งปลายเท้ายื่นมือไปขยี้
หัวมันเต็มแรง “ไอ้ซึกอ”

“อ่าว”

“อ้อ ไส้สเปร์ยฉีดผมมาด้วยเหรวอะ” ปกติไอ้ซึกอมันไม่ใช่ประเภทที่
ชอบใส่เจลหรือฉีดสเปร์ย แต่วันนี้มาแปลกจนผมแอบเขวอะไม่ได้ “จำเป็น
ต้องหล่อขนาดนี้ด้วยเหรวอะ ล่อสาวรีง”

ไม่พูดเปล่ายกมือขึ้นเช็ดเสื่อยืดสีตาของไอ้ซึกอไปด้วย

“ก็เซตๆ ไปงั้น วันนี้ตื่นเช้า มึงไม่ชอบเหรวอะ”

“ไม่อะ เหนียวมือ”

“มือมึงจะมาเกี่ยวอะไรกับหัวกูเนี่ย”

“ก็กูชอบเล่นผมมึงอะ เหมือนได้ลูบขนไอ้เซล แต่ข้างเถอะ หัวมึงนี่
หว่า” แต่มีอกูเบื่อนสเปร์ยเพราะหัวมึง ดังนั้นก็ขดใช้โดยการเอาเสื่อมึงมา
ให้กูเช็ดมือชะ

“เกินไปไหมเนี่ย” มันถามแล้วส่งสายตามาที่มือผม

“ไม่นะ ผิดที่มึงต่างหาก”

“ผิดที่กู?”

“ใช่ ผิดที่มึง” เพราะมึงไม่เตือนกูว่าฉีดสเปร์ยที่หัวมา ดังนั้นมึงผิด
ซึกอ ยอมรับมาชะดีๆ อย่าให้กูทำหน้าดุ

“โอเค กูผิด” เย้ กูชนะ

“รู้ตัวก็ดี... แล้วสรุปเรื่องทีกูขอไปนอนกับมึงว่าไงวะซึกอ ได้ไหมอะ”
ผมตั้งอยู่ปากท้งทำหน้าอ้อน คิดว่าถ้าใช้ไม้นี้ ไอ้ซึกอเสร็จผมแน่ “นะ นอน
ด้วย”

อย่าให้กูต้องระหกระเหินไปนอนกับไอ้บอยหรือไอ้ไจเลย ถึงจะเริ่มสนิทกันแล้วแต่กูก็ไม่กล้าพอไปนอนกับพวกมันหรอกนะ

“...” ไม่ตอบคำถามผมไม่เท่าไรหรอก แต่การที่มึงทำหน้าลำบากใจเนี่ย หมายความว่าไงวะ

“ทำไมวะ มึงลำบากใจจ้ะหรือ”

“...”

“หรือว่ามึงอยู่กับสาว... ถ้าจ้ะไม่เป็นไรก็ได้นะ เดียวกลับไปบ้านก็ได้” ผมถอนหายใจออกมาเบาๆ รู้สึกเซ็งนิดหน่อยก็ตรงที่ผู้ดูดสารน้ำแบกก็ตารี่มานี่แหละ คือมันไม่ใช่ของเบาๆ ใจ แมงโคตรหนัก

“แต่วันนี้เลิกตีกนะ มึงจะกลับไฉนละ รอดูหมดแล้วนะจ้ะ”

“ก็แท็กชื่ออะแหละ ไม่เป็นไร กูกลับได้ กูเข้าใจอยู่” จริงๆ กูไม่เข้าใจสักนิด แต่ไม่เอายากไววายใจ เพราะเพื่อนกับผู้หญิงมึงคงเลือกผู้หญิงมากกว่า

“คนเข้าใจเขาไม่ทำหน้าแบบนี้หรอก” แล้วจะให้ทำหน้าแบบไหน ไม่ต้องมาจับหน้ากูเลย แมงขนาดเอี้ยวหน้าหนีแล้วมันยังตามมาบีบปากผมจนได้ ตอนนั้นเลยกลายเป็นว่าไอ้ช็อคกำลังบีบปากผมด้วยมือข้างเดียวอยู่ บีบจนกระทั่งแก้มทั้งสองข้างของกูจะชนกันอยู่แล้วไอ้สัตว์ เมื่อมันจะเว้ย “เหมือนปลาทอง”

“อ้อออ อออยย (ปล่อย)” ผมจับมือไอ้คนตรงหน้าแล้วพยายามดึงมือมันออกจากแก้มผม แต่มือมันเหมือนติดตุ๊กแกอะ ยิ่งพยายามดึงออกแมงก็ยิ่งบีบแรง “เอ๊ยอ้อคคค (เขี่ยช็อคคค)”

“...”

“ปล่อยแก้มกูไอ้สัตว์” คิดว่าผมบอกมันไปแบบนี้แล้วคนอย่างไอ้ช็อคมันจะทำตามง่าๆ เหรอครับ ที คนแบบมันนอกจากจะไม่ปล่อยแล้วยังจับหน้าผมหันซ้ายหันขวาไปอีก เห็นว่าตัวใหญ่กว่าแล้วจะทำกูแบบไหนก็ได้ เหรอวะ

“หึหึ”

“เล่นพอยัง”

“พอแล้ว”

“พอแล้วก็ปล่อย” ใต้ซ็อกหัวเราะออกมาอีกที่ถึงยอมปล่อยแก้มผม เป็นอิสระ ไม่ลืมที่จะผลักหัวผมด้วย

“กวนตีน ชอบทำร้ายร่างกาย”

“ก็มึงมันน่าแกล้ง...”

“กูไม่ได้น่าแกล้ง มึงต่างหากที่ซี้แกล้ง ช่างเถอะ เข้ามาหา'ลัยกันดีกว่า เริ่มร้อนแล้ว” ผมบอกใต้ซ็อกพร้อมกับเดินนำหน้ามันเข้าไปในมหา'ลัย

“เฮ้แมว” ซ็อกวางมือหนักๆ ลงบนหัวผม

“กูชื่อเมล”

“โกรธเธอ”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องที่กูพูดเหมือนไม่ให้มึงไปนอนที่หอ”

“เปล่าหรือ...”

“เอาความจริงดิ”

“ก็ไม่ได้โกรธจริงๆ แค่หงุดหงิดแล้วก็เซ็งนิดหน่อย กูผิดเองอะที่แบกกีตาร์มาทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ตามมึงก่อน”

“เฮ้อออ” เสียงใต้ซ็อกแม่งโคตรลำบากใจ ผมเองก็ไม่อยากให้เพื่อนลำบากใจไปด้วย เพราะพื้นที่ห้องมันก็เป็นพื้นที่ส่วนตัวใจ ใครจะไปรู้ที่มันบ้ายเบี่ยงมากมายขนาดนี้ บางทีมันอาจจะเข้าหออยู่กับแฟนก็ได้ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็แอบเสียใจนิดๆ ที่มันไม่ยอมบอกว่ามีแฟน

“ช่างเถอะซ็อก เข้าไปข้างในดีกว่า... เดี่ยวสาย”

“...”

“อะไรอีก” จู๋ๆ แมงก็หยุดเดิน คือหยุดเดินคนเดียวไม่เท่าไรร่ำจ๋าเป็นต้องดึงกูไว้ด้วยไหมเนี่ย

“ไปนอนกัน”

“อะไรของมึง”

“ก็วันนี้ไง สรุปรวมึงไปนอนกับกูก็ได้”

“ได้จริงอะ ไม่ได้ไปรบกวนพื้นที่ใครใช่ไหมวะ” ขอน้อยเออะ ให้ได้
แซะนิดนึ่งก็งี้ดี

“รบกวนเที่ยวอะไรละ กูไม่ได้มีใครสักหน่อย... ที่กูไม่อยากจะไป
เพราะห้องกูรก รกมาก”

“งั้นเหร...”

“เออ แค่ห้องรก ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่านั้น” ผมเงยบอยูนาน มัน
เองก็คงลุ่นอยู่ว่าผมจะพูดอะไร เป็นไงละเข้าใจความรู้สึกกูหรือยัง คนที่
เป็นฝ่ายจ่อมรับรู้สึกแบบนี้ไอ้ซ็อค รอไปอีกห้าวินาทีเลย

ผมนับหนึ่งถึงห้าในใจซ้าๆ แล้วค่อยเปิดปากพูดแทรกไอ้ซ็อคที่
กำลังจะพูดอะไรออกมา

“มึงคิดว่ากูกับมึงคบกันมากี่ปีซ็อค กะอีแค่ห้องรกทำเป็นมาพูดเวิ่น
เวืออยู่ได้ สรุปรวมึงไปนอนด้วยได้ไหม”

“ได้”

“ดีมาก ให้มันได้อย่างนี้สิครับน้องซ็อค อะนี่เอากี่ตารีไปถือด้วย
โทษฐานลิล่าไร” ผมดึงกระเป๋าที่ตารีออกแล้วแขวนเข้าไปที่ไหล่มัน

“ใช่เหร...”

“ถ้าไม่ใช่แล้วจะส่งต่อให้มึงถือหรือไง มึงไม่เห็นเหร กูพะรุงพะรัง
แค่นี้ ทั้งกระเป๋าเป้ กระเป๋าตารีเต็มไปหมด มึงมีแค่ตัวเปล่าๆ ถ้าคนมี
น้ำใจเม่งไม่รอให้กูขอด้วยซ้า เอาไปอย่าพูดมาก”

แน่นอนว่าสุดท้ายคนอย่างผมก็ชนะ

ไอ้ซ็อคยอมสะพายก็ตารีหนักๆ ของผมมาจนถึงคณะ เราทั้งคู่ฝาก
มันไว้ที่สโมสรพร้อมกับกระเป๋าเป้ของผม

หลังจากที่ฝากเสร็จพวกเราทั้งคู่ถึงค่อยเดินมาที่ลานกิจกรรมของ
มหา'ลัย งานวันนี้ผมเห็นใน schedule ที่ได้มาตรวจก่อนว่าเป็นงานแรกพบ
กึ่งๆ ว่ารับน้องนั่นแหละ สำหรับผมคนที่ชอบทำกิจกรรมอยู่แล้วมันก็เป็น
เรื่องน่าตื่นเต้นที่ได้มาทำอะไรแบบนี้

“ชื่ออะไรกันบ้างคะ” พี่ที่อยู่ตรงโต๊ะลงทะเบียนถามผมกับไอ้ช็อค
“เอาชื่อเล่นนะ”

“เมลครับ ส่วนไอ้ช็อค”

“ไม่ได้ยู่ดีเดียวกันหรอคะน้องเมล น้องช็อค ของน้องเมลดี
แดงส่วนของน้องช็อคสีเขียว ไปหาเพื่อนต่างคณะเอาละกันเนอะ”

“ครับ” ผมพยักหน้าเข้าใจแล้วเดินเข้าไปในลานกิจกรรม

“อ่าว มีคนสายอีกแล้ว” จิบหายแล้ว กุส่ายเหวอะ “มานี่เลยครับ
น้องเมล น้องช็อค แหม ชื่อคล้ายกันราวกับเนื้อคู่ชิววะนะ ไหนๆ แนะนำ
ตัวให้เพื่อนๆ ฟังหน่อย ชื่ออะไร เรียนคณะอะไรบ้าง” พี่คนที่เป็นพิธีกรยื่น
ไม้ค้มาให้ผมเสร็จผมก็ส่งต่อไปให้ไอ้ช็อคทันที

“มึงก่อนเลยช็อค”

“อ่าว ทำไมจ้วะ”

“เรือดี้” ผมพูดเร่งมันพร้อมกับยัดไม้ค้เข้าไปในมือ

“ผมชื่อช็อค ชื่อจริงช็อคธันต์เรียนวิศวะปีหนึ่ง... อะตามึงแล้ว” มัน
แนะนำตัวเรื่อยๆ แต่เสียงกรี๊ดแม่งเยอะจิบหาย

‘หล่อจิบหายยย คนนี้แหละพ่อของลูกกก’

“เราชื่อเมล วรุฑ เรียนวิศวะ ปีหนึ่งเหมือนกัน”

‘กรี๊ดดดด น่ารักวะมึงงงง’

“หล่อเหมือนมันไม่ได้เหวอครับ” คือเรื่องความหล่อจะไมยอมแพ้
ขอให้ได้พูดบอกคนอื่นหน่อยว่าผมขอหล่อดีกว่าน่ารัก

“อย่างมึงเนียนะหล่อ” ไอ้ช็อคไม่พูดเปล่า มันขยี้ลงมาที่ศีรษะผม
จนหัวยุ่งไปหมดด้วย คือถึงจะไม่ได้ใส่สเปร์ยมาแต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
หัวจะยุ่งไม่ได้ปะวะ

“เชี่ยช็อคหัวยุ่ง”

‘กรี๊ดดดด คู่นี้ซ้่มดิงเน่ๆ’

‘กูว่าเขาเป็นแฟนกันแน่เลย’

‘เคยเห็นในทวิตเวบๆ ใช่มึง’

‘ช็อคเมลใช่ปะ เออออใช่ๆ คู่นี้แหละ คู่นี้’

เพราะได้ยินเสียงซุบซิบแปลกๆ เลยทำให้ผมรีบหันมามองคนที่นั่ง
อยู่ข้างพัน แต่ถึงจะพยายามมองหาเท่าไร ก็หาต้นเสียงไม่ได้รู้สึกว่ามีใคร
เป็นคนพูดบ้างเพราะตอนที่หันมาก็เหมือนทุกคนจะทำเป็นไม่ได้พูดเรื่อง
ของผมไปแล้ว

‘โมเมนนนนน’

แต่เสียงนี้ก็รู้คร่าวๆว่าใคร เจียบบอยโง่จะใครละ แม่่งนั่งไหนวะ อย่าให้
กูเห็นนะมึง กูจะด่ายันแม่

“ว่าแต่สองคนนี้เป็นแฟนกันหรือเปล่านั้น รังสีรอบตัวดูซมพู
แปลกๆ”

“บ้าพี่ ไม่ใช่ เพื่อนกันครับ”

“เสียตายอะ น้องดูเคมีเข้ากันมากๆ”

“ขอบคุณครับ” ก็ไม่รู้จะพูดอะไรนอกจากคำนี้ แล้วคนอื่นจะกรี๊ด
เพื่ออะไรครับ กูแค่ขอบคุณเฉยๆ ไหม เคมีผมกับมันยังไม่ได้ผสมกันจริงๆ
สักหน่อย

“แต่ก็ดีแล้ว อย่ากินกันเองมากไปกว่านี้เลย เพราะแค่นี้ประชากรที่
เป็นชื่อนี้อย่างพวกพี่ก็แทบจะไม่มีที่ยืนอยู่แล้ว” แล้วตอนนี้ใครยืนคุยกับผม
อยู่วะ ผมทำหน้างงๆ เหมือนพี่เขาจะเข้าใจในสิ่งที่ผมคิด จนพี่เขาหัวเราะ
ออกมาเบาๆ “ฮ่า ฮ่า งั้นสองคนนี่ไปนั่งตามสีได้แล้วจ้า”

ผมกับไอ้ช็อคแยกกันไปนั่งตามสีตัวเอง ไอ้ช็อคนั่งถัดจากผมไปสอง
แถว แถวสีมันมีแต่ผู้หญิงน่ารักๆ ยิ่งคนที่หันมาทำความรู้จักกับไอ้ช็อค
บอกตรงๆ ว่าแม่่งโคตรน่ารักอะ

ผมยกมือถือขึ้นถ่ายรูปมันกับผู้หญิงคนนั้นแล้วส่งเข้าไปในห้อง
กลุ่ม

Caramel :: เยอะ

บอย ปะยาง :: หึงก็บอกว่ายหึง

JaiJai F5 :: หวงก็บอกเขาไปตรงๆ

Caramel :: หวงได้ไหมละ 5555555555

Caramel :: ตลกและ ไม่ใช่เถอะ แค่อิจาที่เขี่ยช็อคมีผู้หญิงน่ารัก
ชวนคุย

บอย ปะยาง :: กูเชื่อประโยคแรกมากกว่าครับ ส่วนประโยคหลัง
ว่าแต่

JaiJai F5 :: โข้ยเจ็บ เลือดซิบเลยส์ด

Caramel :: เกลียดพวกมึงวะ จะซงหาไรนักรหนาวะ

Caramel :: ถ้ากูหวั่นไหวขึ้นมาทำไม

Chocolate :: ก็ดีนะ

ผมไม่ตอบแต่ก็เปลี่ยนกลุ่มไปอีกกลุ่มหนึ่งที่ข้อความไลน์ดังขึ้น
มาที่หน้าจอพอดี

Noffon :: คือดิยยยยย จีบกันต่อหน้าคนนับพัน อะไรจะมั่งมึงเบอร์
นี้ค่าาาา *แนวรูป*

รูปที่ใช้ฝนส่งมาคือรูปถ่ายจังหวะที่เผลอชอชยหัวผมพอดี

Temp :: เหม็นความรักมากกกก กูว่าจบวันนี้ไปมึงสองคนจะ
กลายเป็นคู่จิ้นคู่ใหม่ของคนะวิศวกรรมศาสตร์แน่นอน หมอเทมพินจง!!!

Caramel :: มีแค่พวกมึงนั่นแหละที่คิดอะไรแบบนี้

Noffon :: เชื่อกูสิ จบงานนี้ไปจะมีคนลงเรือไปกับกูและไอ้เทมอีก
เยอะแน่นอน หมอฝนคอนเฟิร์ม!!!

Caramel :: - -“

คือเอาจริงๆ ผมก็ไม่เข้าใจพวกมันทั้งสองกลุ่มนะไม่รู้ว่าจะซงหา
อะไรนักรหนาวะ นี่ถ้าสมมติ ผมหวั่นไหวขึ้นมาจริงๆ จะทำยังไง...

ผมขยี้หัวตัวเองเต็มแรงก่อนจะยัดมือถือเข้ากระเป๋า พอเงยหน้าขึ้น
มาก็เห็นว่าไอ้คนที่เพิ่งถูกพูดถึงเมื่อกี้กำลังมองหน้าผมอยู่ ผมเลยขยับปาก

ถามมันแบบไม่มีเสียง

‘มองหาพ่อไง’

ไอ้ซ็อคยิ้มมุมปากแล้วก็ขยับปากแบบไม่มีเสียงบอกผม

‘เปล่าไม่ได้มองหาพ่อ มองหาฝั่งต่างหาก’

‘สวยเถอะ’

‘ของกูหรือของมึง’

‘ส์ด’

‘หึหึ’

พอแม่พูดเสร็จก็ยิ้มหัวเราะมีความสุขจ้า สุขมากเลยสินะที่ได้
แกลิ่งกูแบบนี้

สักพักมันก็พูดแบบไม่มีเสียงอีกครั้ง

‘น่ารัก’

แล้วกูเนียเป็นอะไรทำไมต้องมาแอบยิ้มตอนแม่พูดว่าน่ารักด้วย

‘กูหรือ ู๊ต้ววะ’

‘เปล่าคนข้างๆ มึงอะ’

‘พองงงง’

บอกแล้วว่าคนอย่างไอ้ซ็อคสามารถกวาดตีนคนอื่นต่างๆ ที่ยังแสดง
สีหน้าต่างๆ ได้ ดีนะที่ตัวเองได้ทัน ไม่งั้นเมื่อไหร่ผมคงเคลิ้มกับคำว่าน่ารัก
ของมันไปแล้ว

แม่เอ๊ย! ไม่ดีต่อใจผมเลยวะแบบนี้ จะเล่นอะไรก็ดูใจกูหน่อยไหม
วะซ็อค หัวใจกูจะวายยย

ตอนที่ 6

กิจกรรมเข้าฐาน

“เดี๋ยวพี่จะให้ทุกคนพักผ่อนเข้าห้องน้ำห้องท่ากันก่อนนะคะ หลังจากเข้าเสร็จแล้วค่อยมาเริ่มทำกิจกรรมกันต่อ ส่วนพี่สต๊าฟพี่แต่ละสัมาจับขนม น้ำและหลอดไปแจกน้องๆ ด้วยนะ และก็ขอประกาศบอกน้องๆ ทุกคนตรงนี้ว่า หลอดที่พี่ๆ เขาแจกไปพยายามเก็บไว้ให้ดีๆ เพราะถ้าใครมาขอหลอดใหม่มันก็จะต้องมีข้อแลกเปลี่ยนกันนิดนึงนะจ๊ะ”

“ข้อแลกเปลี่ยนอะไรครับพี่” ใครสักคนตะโกนถามพี่ที่เป็นพิธีกร

“ถ้าเป็นน้องผู้ชายก็จะได้สิทธิ์หอมแก้มพี่โตนี่หนึ่งพอดจ้า ไหนพี่โตนี่โชว์ตัวหน่อยเร็ว” พี่โตนี่คือพี่กระเทยร่างยักษ์ที่ดูชัดกับหมวกสีชมพูบนหัว พอทุกคนเห็นพี่โตนี่ก็ร้องโวยวายขึ้นมาแทบจะทันที ผมเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

“โห ยอมอดน้ำดีกว่าวะ” เสียงบ่นเซ็งแซ่จากเด็กปีหนึ่งทำให้พี่พิธีกรหัวเราะออกมา

“เพราะงั้นอย่าทำหลอดหายกันนะจ๊ะเด็กๆ”

“ครับ/ค่ะ”

“ถ้าจับพักได้คะ อิกยี่สิบนาทีกลับมาเข้าแถวประจำสีเหมือนเดิม

นะ” จริงๆ แบบนี้มันก็ดีนะ บรรยากาศการรับน้องแบบไม่มีการว่ากเป็นอะไรที่ดูอบอุ่นดี ยิ่งการการจัดการของมหา'ลัยนี้เกี่ยวกับการแบ่งแยกตลอดแต่ละคนมันยิ่งทำให้ผมรู้สึกชอบเพราะเราไม่มีทางรู้เลยว่าคนอื่นที่กินน้ำร่วมหลอดเดียวกับเราเป็นโรคอะไรมาบ้างคือถ้าไม่ใช่คนรู้จักหรือไม่ใช่เพื่อนสนิทเราก็คงไม่อยากกินน้ำร่วมหลอดกับคนอื่นเป็นพันอยู่แล้ว

“นั่งด้วยดิ” ไอ้คนหน้าวงชัยนั่งลงข้างผม ตรงที่ผมนั่งมันติดกับเสาทำให้สามารถขยับพิงเสาได้อย่างไม่น่าเกลียด พอใช้ช็อคมานั่งด้วยผมเลยต้องขยับที่ให้มัน แต่เพราะเสามันไม่ได้ใหญ่อะไรมากมาย ไหลผมกับไหลมันเลยค่อนข้างเบียดกันจนน่าหงุดหงิด

“เบียดวะ”

“แล้ว?” คนกวนตีนก็ยังเป็นคนกวนตีนอยู่วันยันค่ำ

“ก็มันเบียดไง”

“นั่งมึงขยับหน่อย” ผมขยับหลังออกจากเสาเสร็จไอ้ช็อคก็พิงเสาดันนั้นเต็มตัว

“เซี่ยยย อะไรของมึงเนี่ยช็อค”

“ก็มันเบียดไง เพราะนั่งมึงก็พิงลงมาตรงนี้ได้ ไกลๆ หัวใจ...” ช็อคตกลงตรงอกตัวเองแล้วยิ้มมูมปาก

“ตกลงละสัตว์ ขยับดิ” ผมผลักหัวไอ้ช็อคไปที่ มันหัวเราะแล้วยอมขยับให้ผมนั่งพิงเสาเหมือนเดิม

“ทำตัวเหมือนคนไม่มีกระดูกสันหลัง” คำกู่แล้วดูตัวเองบ้างเถอะมึงเองก็มาแยงเสากูพิงเหมือนกันไหม

“ก็กูเมื่อยอะ ว่าแต่มึงเถอะทำไมไม่ไปนั่งสี่ตัวเองวะ มานั่งอะไรตรงนี้”

“กูย้ายสี่แล้ว เมื่อกี้มีคนมาขอแลก เขาอยากนั่งกับเพื่อนเขา”

“แลกได้ด้วยหรอ”

“ได้ดี” ช็อคชูช็อคมือที่มีผ้าแดงผูกไว้ให้ผมดูเพื่อยืนยันว่าเจ้าตัวแลกมาได้แล้วจริงๆ “แล้วมึงเล่นเกมอะไรวะ หน้าตาแม่งจริงจังเกิน”

“Overkill 3”

“เฮ้ย คุเคยเล่นเวอร์ชัน 2 นะ แล้วเวอร์ชันนี้เป็นไง สนุกไหม”

“ก็ดีอะ ภาพมันเป็นมุมมองของบุคคลที่สาม” Overkill 3 เป็นเกม แอคชั่นแนวยิงกันซึ่งมันสนุกกว่าเวอร์ชันก่อนๆ ก็ตรงมุกก็ตลกจะเป็นแบบ มุมมองของบุคคลที่สาม แน่แน่นอนว่าในความคิดผมมันสนุกกว่า ROV ที่ได้ ซ็อคกำลังเล่น

“ไหนวะ”

“นี่ไง... กูว่าสนุกกว่า ROV อีกนะ” ผมขยับแผ่นหลังตัวเองไปเกยที่ ออกไอ้ซ็อค ก่อนจะทำหน้าก้มตาเล่นเกมในมือถือต่อ ซ็อคมีถามเกี่ยวกับ เกมที่ผมเล่นเรื่อยๆ แต่พอผมเริ่มใช้สมาธิกับเกมมากๆ ผมก็ไม่ค่อยตอบ คำถามไอ้ซ็อคเท่าไร

มันเป็นเรื่องปกติของผมที่เวลาเริ่มใช้สมาธิกับอะไรสักอย่าง ผมจะ ตัดสิ่งรอบข้างลงทันที เหมือนภาพรอบๆ มันดับลงจนไม่รู้จะรู้จะไรจนกว่าจะ มีคนเรียกชื่อหรือสะกิดบอก

“เมล...”

“ฮะ” ผมกดหยุดเกมแล้วเงยหน้ามองไอ้คนที่เรียกผม “ว่า...”

“แฟนมึงปะ เขาเรียกอะ” ผมเงยหน้าขึ้นมองไอ้คนที่ยื่นโบกมือให้ ผมอยู่ไม่ไกล มันพยักหน้าให้ผมลุกขึ้นไปหา

“อ้อใช่ เดี่ยวกูมานะ” ผมเดินไปหาแฟนแล้วดึงแขนลากมันมาอยู่ตรง มุมหนึ่งของเสาฝั่งตรงข้าม ก่อนเดินไปไอ้แฟนก็หันไปทักทายไอ้ซ็อคโดยการ ผงกหัวให้ ส่วนไอ้คนโดนทักก็พยักหน้ากลับไปให้เบาๆ แต่หลังจากนั้นมันก็ ไม่ได้สนใจอะไรอีก นอกจากหยิบมือถือขึ้นมาเล่น

“เพื่อนมึงหล่อมากเลยวะ ดูใกล้ๆ แล้วแบบ อีเหี้ยยยย ร้องให้”

“เวอร์ป๊ะ”

“ไม่ได้เวอร์ค่ะ แล้วเมื่อไหร่จะไรอะ ฟิงลงฟิงไหล เป็นแฟนเธอไปฟิง เขา”

“แฟนบ้านมึงดิ” ผมใช้กำปั้นทุบไปที่หน้าผากแฟนที่นิ่ง ส่วนมันก็อยู่

หน้าแล้วขยับเสียงตัวหันไปมองไอ้ชื่อคีกรอบ “มองอะไรนักหนาวะ”

“หวงไง...”

“หวงอะไรละ แล้วนี่มีอะไระ เรียกมาทำไม”

“ทำไมวะ ชัดช่วงเวลาคอนเสิร์ตหรือถึงเรียกไม่ได้”

“แหมมม ถ้าจะชงกวนขนาดนี้ อย่าให้กูชงบ้างนะ” ผมยิ้มมมุปากแล้ว ยกคิ้วเหมือนรู้ทันส่งไปให้มัน จริงๆ ผมเองก็ไม่มั่นใจนักหรอก แต่ผมได้ยินข่าวมาว่าแฟนมันแอบชอบพี่ชายไอ้เทม กำลังเดินหน้าขายขนมจีบที่ตามอยู่

ส่วนเรื่องผู้หญิงจีบผู้ชายก่อน คนอื่นมองยังไงผมไม่รู้ แต่สำหรับผม มองว่ามันเป็นการสร้างโอกาสให้ตัวเอง ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว การเดินหน้าเพื่อคว้าโอกาสนั้นไม่ใช่เรื่องเสียหายถ้าการกระทำของเราไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน

ยิ่งการลงมือทำมันย่อมดีกว่าการที่เราไม่ทำอะไรแล้วมานึกเสียใจ ภายหลัง

“พอดอ” ฝนรีบยกมือเป็นปางห้ามญาติทันที มันไม่ชอบให้ใครมา เข้มมันเรื่องนี้เท่าไร สาเหตุเพราะแม่อาายนั่นแหละ

“ฮ่า ฮ่า แล้วสรุปว่าไง มีอะไรจะคุยกับกูครับ”

“ไม่มีอะไรหรอก พอดีแม่กูเพิ่งทำขนมสูตรใหม่ กลีบลำดวนรสชา เขียว” ฝนยกขนมกลีบลำดวนที่อยู่ในกล่องขึ้นมาโชว์ผม

“กลีบลำดวนรสชาเขียว นี่จริงจังปะเนี่ย”

“เออ กูก็งกับแม่ เมื่อกี้เพิ่งเอาไปให้ไอ้เทม มันก็พูดไม่ต่างจากมึงหรอก แต่ลองชิมๆ ให้กูหน่อยละกัน ถ้าอร่อยแม่จะได้ทำขาย”

“ได้ๆ เดียวกูชิมให้” เขาจริงๆ นี่มันมิติใหม่ของวงการทำขนมไทย เลยนะ ผมไม่รู้หรอกว่าที่อื่นเขาทำไหม แต่สำหรับผมตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยกินกลีบลำดวนรสชาเขียวมาก่อน เพราะนั่นลองดูก็ไม่เสียหาย แดงแม่ไอ้ฝนก็เป็นคนทำขนมอร่อยอยู่แล้วด้วย ดังนั้นผมฟันธงเลยว่าน่าจะอร่อย

“โอเคมึง ชอบใจมาก เดียวไปเข้าไปเข้าแถวแล้ว พี่สี่แม่เรียก” ผมพยักหน้าบอกมันอีกที่ถึงค่อยเดินกลับมาหนึ่งที่เดิม พี่สต๊าฟพี่สี่ผมยังไม่กลับ

มา เขากำลังเข้าแถวรอรับน้ำกับขนมและหลอดอยู่

“เป็นไรวะ คูไรอยู่” ผมชะโงกหน้าไปดูหน้าจอมือถือของไอ้ซ็อคก็เห็นว่ามันกำลังเล่น ROV อยู่ มันไม่ได้ตอบอะไรผมแค่มองหน้าให้เบาๆ เท่านั้น “โกรธอะไรปะเนี่ย”

“เปล่า...”

“แต่หน้ามึงโคตรตึงอะครับ เป็นไรไหนเล่าให้พี่เมลดี้”

“ไม่มีอะไรหรอกกูแค่อารมณ์เสียเฉยๆ เพื่อนในที่ที่เล่น ROV ด้วยกันแม่งโง่ โดนฆ่าตลอด”

“มึงจริงจังไป”

“กูจริงจังกับทุกเรื่องอะเมล” ตอนเงยหน้าขึ้นมาตอบผมแม่งก็จริงจังอย่างที่มันบอกไว้จริงๆ

“ใจเย็นใหม่ อะนี่แดกขนมก่อน บ้านฝนทำขนมอร่อย”

“ไม่ค่อยอยากกินเลยวะ ของแฟนมึงเขาทำมาให้ไม่ใช่หรอ”

“ฝนไม่ได้ทำ แม่มันต่างหาก ช่วยแดกหน่อยจะได้วิจารณ์แล้วกับบอกฝนถูก” ผมพูดเสิร์จก็เริ่มแกะกล่องพลาสติก ยื่นไปให้ไอ้คนที่นั่งอยู่ข้างๆ แต่มันแม่งไม่ยอมหยิบไปกินสักทีมัวแต่ก้มหน้าก้มตาเล่นเกมอยู่นั่น

“เฮ้ยยย ขนมใครวะ น่ากิน” ไล้บอยกับไอ้ใจดีเดินมานั่งรวมกลุ่มกับผมพร้อมผ้าผูกข้อมือสีแดง

“นี่อย่าบอกนะว่าพวกมึงไปแลกผ้ามากับเขาด้วย”

“ถูกต้องนะครับ” ผมส่ายหัวแล้วยื่นขนมส่งไปให้พวกมันหยิบ

“เป็นไงมั่งวะ อร่อยไหม” ตามความเห็นพวกมันไว้จะได้ไปบอกไอ้ฝนถูก

“อร่อยนะ รสชาติเยียวกูไม่เคยกินมาก่อน มึงซื้อมาจากไหนวะ”

“ไม่ได้ซื้อ ของฝนนะ”

“ฝน? แฟนมึงอะนะ”

“ใช่”

“อ่าวหรอ โทษทีวะ เดี่ยวกูคายคืน” ไล้บอยพูดพร้อมทำท่าจะ

คายนกลีบลำดวนจริงๆ

“ไอ้สัตว์ กวนตีนไปและ” ผมด่ามัน

“ฮ่า ฮ่า ที่กูจะคายคืนเพราะกูมีความเกรงใจใจ ของแฟนมึงเขาทำมาให้ก็คงไม่ยากให้คนอื่นกินหรือเปล่า” ปากพูดว่าเกรงใจแต่มือก็ยังหยิบขึ้นต่อไปเข้าปาก

“ไม่หอรอก ผนมันไม่ใช่คนแบบนั้น”

“คนดีว่านั่น”

“เออ แฟนกูนิ ก็ต้องเลือกที่มันดีๆ หน่อย”

“หุยยยย รู้สึกคันยับๆ ที่หัวใจแปลกๆ เลยครับพี่ครับ” ใบบอยเริ่มก่อน

“ไม่หอรอกมึง มันก็แค่เจ็บนิดๆ เจ็บเหมือนมดกัดนิดเดียวเองงงง” ไม่แน่ใจว่าพวกมันสองคนพูดเรื่องอะไรแต่ผมก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรเท่าไรเพราะเห็นคนข้างๆ เจียบ ผมเลยก้มหน้าลงไปหาเพื่อสบตาคคนที่เล่นเกมอยู่

“เซี่ยเมล ตกใจหมด”

“เจียบเลยนะมึง แดกขนมหน่อยใหม่ ใกล้เคียงหมดแล้ว”

“ไม่อะ มึงก็รู้ว่ากูไม่กินของหวาน”

“เอาน่าลองชิม เดี่ยวกูบ๊อ” ผมหยิบกลีบลำดวนขึ้นมาหนึ่งชิ้นแล้วจ่อเข้าไปที่ปากของไอ้ซ็อค พยักหน้าบอกมันที่เงยหน้าขึ้นมาสบตาผม

“แดกเร็ว”

บ๊อนประเคนขนาดนี้ก็แดกน้อยเออะครับเจ้านาย

“เออ” จบคำเสริจมันถึงกับขนมที่ผมบ๊อนเข้าปาก จังหวะที่ริมฝีปากไอ้ซ็อคคงับลงมาบนนิ้วเหมือนหัวใจผมเต้นผิดไปหนึ่งจังหวะ แต่ความคตินั้นกูปิดออกจากหัวเพราะสิ่งที่รับรู้ตอนนี่คือความเบียดขึ้นจากปลายลิ้น

“น้ำลายใหม่ซ็อค แดกเฉยๆ ไม่เป็นไง! เป็นท่าอะไรต้องบับนิ้วกูเนี่ย”

“อ่าวหอรอ” มันยอมปล่อยให้นิ้วออกจากปากก่อนจะดึงมือผมไปเช็ดที่เสื้อตัวเอง “ดียัง”

“ดีมาก...”

“ใช่ไง... ภูเองก็ดีเหมือนกันนะ”

“โมเมนนนนนดี้”

“โมเมนต์พอมึงสิบอย พี่สี่มาแล้วไปเข้าแถวดีๆ ใส้สด” ผมบอกให้เพื่อนสองตัวให้ขยับไปนั่งเข้าแถวดีๆ ส่วนไอ้คนข้างกายพอเห็นว่าผมหันกลับไปมอง มันก็ส่งยิ้มกวนตีนตอบกลับมาจากจนผมอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปขยี้หัวใส้ซ็อคเต็มแรง หมั่นไส้ชิบหาย ภูไม่สนแม้แล้วว่ามันจะฉีตสเปรย์มาหรือเปล่า ตอนนี่แค่อยากทำให้มันรำคาญใจบ้างก็เท่านั้น

“เมลลลลล หัวยุ่งไง”

“เออดี ขยี้ให้ยุ่ง หมั่นไส้มึงอะ แก่ล้งหยอกอยู่นั่นแหละ เพราะมึงเลยพวกใส้บอยถึงล้อภูขนาดนี้ ไม่รู้ปานนี้แม่งคิดเป็นจริงเป็นจังไปแค่นั้น”

“แนใจเหรอว่าแค่กู”

“เออออ กูตัวก็ได้” ก็พอจะรู้ว่าใส้ความปากดีของตัวเองก็มีส่วนทำให้ทั้งใส้บอยและใส้ใจแฉิวไม่หยุด แต่หลักๆ ภูมันใจว่าเป็นเพราะมึง

“สี่แดงลูกเลยคะ เตียวพี่แจกน้ำให้คู่ละขวดนะ หาคู่กันเอาเอง ใครไม่มีคู่บอกได้เตียวพี่จัดให้”

“ค่า/ครับ”

พี่สี่ผมชื่อพี่ปอปลาอยู่ปีสาม เรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเดียวกันกับพวกผม พี่เขาเป็นผู้หญิงหัวๆ ทะมัดทะแมงในแบบของเขา

“ส่วนหลอดอย่างที่บอกไปอย่าทำหายนะคะ ใครทำหายนะต้องไปขอที่ส่วนกลางเอง”

“โหพี่ปลา พี่ไม่หยาบมาเกินๆ บ้างวะ ผมกลัวทำหายนะ”

“หายก็ไปขอใหม่ไง”

“ใครจะไปขอวะพี่ ขอแลกเปลี่ยนโคตรน่าขงลูก” พี่ปลาไม่ได้พูดตอบโต้อะไรแค่หัวเราะเบาๆ ก่อนจะเริ่มแจกน้ำให้พวกผมจนครบ แนนอนว่าผมกับใส้ซ็อคกินน้ำขวดเดียวกัน ส่วนใส้บอยก็คู่กับใส้ใจ และใครที่ตกเศษก็ได้ซอกกินที่กินขวดเดียวไป

“ถ้าได้นำครบแล้ว เตียวเราไปฐานหนึ่งกันได้เลย” ฐานหนึ่งเป็น

ฐานให้ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยว่าก่อตั้งมากี่ปี ใครเป็นผู้ร่วมก่อตั้งบ้าง หรือแม้แต่ข้อมูลพื้นฐานอย่างสีและดอกไม้ประจำมหาวิทยาลัยที่เราเหล่าเฟรชชีจำเป็นต้องรู้

แน่นอนว่าผมสนุก ผ่านเข้ามาถึงฐานที่สามแล้วก็ยังรู้สึกสนุกอยู่ แต่ความคิดผมดูจะสวนทางกับไอ้ชื่อคอย่างสิ้นเชิง เพราะแม้งดนั่งวงและหวานอนใส่ผมเป็นระยะๆ

“อดนอนมาจากไหน”

“จากหอ”

“กวนตีนไหม”

“ก็อดนอนจากหอจริงๆ”

“ความหมายกุคือมึงมัวแต่ทำอะไรอยู่ทำไมถึงไม่ได้นอน”

“ดีดอท” นั่นไงกูว่าแล้วน้ำหน้าอย่างไอ้ชื่อค แล้วนี่เป็นโรมากใหม่ ตาคณอื่นว่าไม่มีกระดูกสันหลังส่วนตัวเองไม่มีกระดูกคอ นั่งดีๆ ไม่ได้ต้องเอาหัวหนักๆ มาชนไหล่กูเนี่ย

“เมื่อไหร่ล่ะมึง” ผมยกไหล่ถามไถ่คนที่ยังเอาหัวหนักๆ ชบอยู่ตรงป่า

“ไม่เมื่อยนะ”

“แต่กูเมื่อยไอ้สัด เอาหัวออก”

“อ่าวเหรออ โทษๆ” ยังจะมายิ้มใส่อีก ผมสายหัวแล้วหันหน้าไปดูเพื่อนเล่นเกมต่อ ฐานนี้เป็นฐานกู่ระเบิดที่สี่ผมกับสี่ฟ้าเข้ามาพร้อมกัน ผมกับไอ้ชื่อคไม่ได้เล่น แคนั่งดูอยู่เฉยๆ ต่างจากไอ้สองเพื่อนซี้บอยใจที่อาสาเป็นแกนนำในการวางแผนการเล่นฐานนี้

“มึงว่าสี่เราจะชนะไหม”

“ไม่รู้วะ เห็นหน้าไอ้บอยกับไอ้ใจแล้วคาดหวังอะไรไม่ค่อยได้”

“นั่นเพื่อนมึงนะชื่อค”

“เออไง เพราะเป็นเพื่อนถึงรู้ว่าไม่สมควรคาดหวังอะไร” ผมหัวเราะออกมาแล้วหันไปมองพวกไอ้บอยกับไอ้ใจที่กำลังวางแผนกับเพื่อนในกลุ่ม

อยู่ แต่ดูได้ไม่นานก็รู้สึกเหมือนมีใครสักคนเข้ามาสะกิด

“เอ่อ มึง... โทษทีนะ พอดีกูค้นปากวะ” คนที่เข้ามาทักผมเป็นผู้ชายที่สูงพอๆ กับไอ้ช็อค จากผ้าข้อมือที่มัดอยู่ทำให้รู้ว่ามันน่าจะอยู่สีฟ้าแน่นอนว่าทั้งผมและไอ้ช็อคต่างไม่รู้ว่ามันเป็นใคร

“ค้นมากก็เกาติ” คิดว่าใครพูดล่ะถ้าไม่ใช่ช็อคคนจริง

“เฮ้ยไม่ใช่แบบนั้น กูแค่กำลังสงสัยว่ามึงสองคนเป็นแฟนกันหรือวะ พวกกูไม่ได้อะไรนะเว้ย แค่อยากรู้”

“เป็นหรือไม่เป็นเกี่ยวไรกับมึงด้วยวะ”

“ช็อคใจเย็น” ผมตบเข้าที่ไหล่ไอ้ช็อคเบาๆ แล้วหันไปหาไอ้คนที่ถาม “เปล่าหรือกมึง กูสองคนเป็นเพื่อนกัน รู้จักกันมาตั้งนานแล้วเลยสนิทกันนะ”

“อ้อ ก็ว่าอยู่ กูชื่อเป็นนะ เรียนวิศวะ พวกมึงเรียนคณะอะไรกัน”

“วิศวะเหมือนกัน กูชื่อเมล ส่วนมันชื่อช็อค จริงๆ มีเด็กวิศวะเพื่อนกูอีกสองคนมันกำลังเล่นเกมอยู่ชื่อบอยกับใจ”

“ยินดีที่ได้รู้จักเมลนะ” ผมพยักหน้าแล้วยิ้มให้มัน “มึงเหมาะๆกับเหล็กตัดฟันดีวะ”

“มีแต่คนบอกกัน แต่กูอยากถอดแล้วนะเว้ย รำคาญเวลามันเกี่ยวปาก”

“อยากเห็นตอนถอดเหมือนกันคงจะดี”

เฮ้!!!

เสียงเฮทำให้ผมละความสนใจจากไอ้เบ้าหันไปดูเพื่อนในกลุ่มที่กำลังเล่นเกม มันกำลังจะกู่ระเบิดได้แต่เขี่ยบอยตันสะดุดขาตัวเองจนต้องเริ่มใหม่

“ช็อค เตี่ยกูมานะ อยากรูไปดูพวกมันใกล้ๆ วะ” บอกรเสร็จผมก็ลุกขึ้นเดินไปดูเกมกู่ระเบิดที่พวกไอ้บอยกำลังเล่นใกล้ๆ ลักษณะเกมคือจะมีขวิดน้ำอยู่ตรงกลางแล้วให้สมาชิกกลุ่มย้ายขวิดน้ำอันนั้นไปตรงจุดที่พื้นฐานแจ้งไว้ โดยที่แต่ละคนที่เล่นเกมจะได้เชือกฟางมัดเอวซึ่งปลายสายจะมี

หนังยางไว้ให้คนเล่นเกมยืดยางออกให้กว้างพอที่จะสวมขวดน้ำได้ ซึ่งเกมนี้มันแสดงให้เห็นถึงความสามัคคีของคนในกลุ่ม

ผมยืนดูพวกมันเล่นอยู่พักใหญ่ถึงเดินกลับมาที่นั่งที่เดิม พอเดินกลับมาแล้วรู้สึกว่บรรยากาศรอบตัวผมมันแปลกๆ

“อะไรกันวะ” ผมหันไปถามทั้งไอ้ช็อคและไอ้เป้ “มีอะไรกันหรือเปล่า”

“ไม่มี” ไอ้ช็อคเป็นคนตอบ

“แน่ใจหรือ” คราวนี้ผมหันไปถามไอ้เป้

“ไม่มีจริงๆ เมล กูแค่บรลูละไรบางอย่าง”

“อะไรบางอย่าง?”

“ก็แค่เรื่องคนที่มีเจ้าของคือคนที่ห้ามยุ่งอะไรแบบนี้ มึงก็อย่าคิดมากนะช็อค กูไม่ได้เหยียนขนาดนั้นหรอก”

“เฮอ กูไม่ได้อะไร แค่บอกให้รู้ไว้ก็เท่านั้น”

“ฮ่า ฮ่า แม่งเจ๋งวะยังงี้ก็ยินดีที่ได้รู้จักพวกมึงทั้งคู่ละกัน เตียวกูกลับไปหาเพื่อนก่อน ไว้เจอกันที่คณะ” ผมพยักหน้าพอๆ กับไอ้ช็อคที่ถอนหายใจออกมา

“อะไรวะ แปลกๆ นะพวกมึง” คือผมจับประเด็นอะไรไม่ได้สักอย่างไม่รู้ว่แม่งคุยอะไรกันตอนไหน

“คนเตี้ยอย่างมึงรู้ไปก็ไม่มีประโยชน์หรอกครับ” ช็อคดีดเข้ามาที่หว่างคิ้วผม

“ร้อยเจ็บบสิบเซน ไม่เตี้ยครับ มึงต่างหากที่สูงเกิน ภูมาตရွานชายไทยวะ”

“เหรวะ” เบื่อการยิ้มมุมปากของเซียช็อคดิบหาย ถ้าจะยิ้มดูถูกๆ แบบนี้ เอาจีนมายิงแสบหน้ากัวยากกว่า

เฮ้!!! เฮ้!!!

เสียงเฮดังขึ้นอีกแล้ว

“ทีมสีแดงชนะ!!!” พอได้ยินเสียงตะโกนออกมาพวกเราที่ไม่ได้เล่น

เกมก็ทยอยลุกขึ้นยืนพร้อมๆ กับไอ้ใจและไอ้บอยที่พยักหน้าเดินทางมือ
ขอบคุณประชาชนมาแต่ไกล

“ที่ทีมชนะบอกเลยครับว่าเพราะมีกูกับไอ้ใจอยู่” ผมพยักหน้าซ้ำๆ
ในใจก็รู้สึกชื่นชมกับความสำเร็จของมันอยู่หรอก แต่ความหมั่นได้แมงมี
มากกว่าจนแสดงออกทางสีหน้ามากเกินไป “มองเหยียดกฏแบบนี้
หมายความว่าไงครับคุณวรุณ กูให้โอกาสมึงขอบคุณกูใหม่อีกครั้ง”

“พูดขนาดนี้น่าจะบอกให้กูกราบตีนมึงด้วยนะบอย ได้ข่าวว่ามึง
สะอูดซาตัวเองไม่ใช่หรือวะ”

“มึงไม่รู้จักแผนที่ทำให้คู่ต่อสู้ตายใจไปก่อนหรือ เพราะกูที่แก๊ง
สะอูด พวกนั้นถึงไม่รีบร้อนกูระเบิดสุดท้ายเป็นไงเพราะแผนที่มึงถึงชนะ
ครับผม”

“เออ เพราะมึงคนเดียวเลย ทีมถึงชนะ มึงนี่มันสุดยอดครับเพื่อน”

“ถ้าฉันก็ปราบมือสิครับ รอเหยียดอะไรอยู่” ผมกับคนอื่นๆ ต่างพากัน
ปราบมือให้มันทั้งคู่ ไม่ต่างจากปีปลาที่เดินมาด้านหลังแล้วปราบมือให้รางวัล
มันอีกคน

“ยังงั้นพี่ขอถ่ายรูปไว้หน่อยได้ไหม”

“ได้ครับปีปลา” ไอ้บอยกับไอ้ใจรวมกลุ่มกับพวกที่เล่นเกมเมื่อกี้
แล้วถ่ายรูปไปสองสามแอส หลังจากนั้นปีปลาก็หันมาหาผมกับไอ้ซ็อค

“ครับ?” จนผมต้องเลิกคิ้วถาม

“พี่ว่าจะขอถ่ายรูปซ็อคกับเมลหน่อยได้ไหมคะ พอดีพี่เป็นแอดมิน
เพจ Sexyboy เลยอยากขออนุญาตทั้งคู่หน่อย”

“อ้อ ได้ครับปีปลา” ผมขยับเฉียงศีรษะไปหาไอ้ซ็อค ส่วนมันก็ยกมือ
ขึ้นกอดไหล่ผม

“รูปดูไม่สนิทกันเลยวะ ขอรูปที่มันสนิทๆ กันหน่อยดิวะ” ทีมขง
ทำงานอีกแล้ว ทั้งไอ้บอยและไอ้ใจผลัดกันตะโกนเข้ามาหาผม

“เออนั่นดิ คบกันมาสิบสองปี แค่ออดคอกันเองหรือ”

“จะให้กูจูบปากมันเลยไหมล่ะ” ผมพูดที่เล่นที่จริงเหมือนอย่างที่ว่า

ชอบพูดกับพวกมันเป็นปกติ

‘กรี๊ดดดด’

‘น่ารักอะมึง’

‘ชอบคู่นี้แล้ววะ’

“พี่ปลาวาไงครับ ใส้เมลขอรูปลูกปากแลกกับใส้ช็อคขนาดนี้ พี่ปลาโอเคไหม” เขี่ยไฉ้ยังไม่เลิกขง

“พี่โอเค”

“พี่ปลา! ไม่ใช่เว้ย ผมพูดเล่น” รีบปฏิเสธก่อนที่เรื่องมันจะลามไปกันใหญ่

“ฮ่า ฮ่า พี่รู้ ยังไงพี่ขอถ่ายอีกรูปนะ” หลังจากที่ถ่ายรูปเสร็จพี่ปลาก็พาพวกเราไปฐานอื่นๆ ที่ยังไม่ได้เข้า จนมาเหลือฐานสุดท้ายที่ผมรู้สึกว่ามันออกจะเลอะไปสักหน่อยในความคิดผม

“ฐานนี้แม่งโคตรเลอะเลยวะ”

“นั่นดิ” แต่ละคนที่ออกมาจากฐานนี้โคตรเลอะอะ ทั้งสีและแป้งดินสอพอง ยิ่งดีที่พวกพี่เขาไม่ได้เทราดจนเลอะทั้งตัวมีแค่ส่วนหน้ากับศีรษะเท่านั้นที่เลอะ

“น้องช็อคเข้ามาเลย”

“ผมไม่เล่นได้ไหมครับ”

“ไม่ได้จ้า” มันทำหน้าที่เสร็จแล้วก็ได้เดินหายเข้าไปในฐาน ผมยืนมองดูชะตากรรมของมันอยู่ข้างนอกจนได้ช็อคเดินออกมา

“ฮ่า ฮ่า” ใส้คนตรงหน้าผมตอนนี้ไม่ได้ต่างไปจากมนุษย์โคลนสักเท่าไรหรอก สมน้ำหน้าก็ตรงที่สู้อุตสาหกรรมดีแต่สุดท้ายละไม่เป็นท่า พวกพี่ฐานพอเห็นมันหล่อหน่อยก็จัดมันซะหนักเสีย

“เออ หัวเราะเข้าไปครับ เดี่ยวตามึงโดนบ้างจะหัวเราะไม่ออก” มันพูดเสร็จก็เดินไปโซนล้างมือที่พวกพี่สต๊าฟเตรียมไว้ให้ เขาให้ล้างมือได้แต่ห้ามล้างหน้าและศีรษะก่อนกิจกรรมทั้งหมดจะเสร็จ

“อ่าวน้องคนต่อไปเชิญเลยจ้า น้องเมลสินะ ทางนี้ลูก ดัดพินน่ารัก

แบบนี้พี่ขอจัดพิเศษหน่อย ฮี้ออ อยากหยิกแก้ม” จะพูดว่าอยากทำไมวะ
ในเมื่อพี่หยิกแก้มผมแล้ว

“กูด้วยกูขอด้วย” พี่ ที่นี้น่ารักครับพวกเขาไม่ได้ฉวนฉวนเกินเหตุ
เพราะเมื่อก่อนที่พวกพี่เขาจะป้ายสีและดินสอดพองลงหน้าก็มีถามก่อนว่า
เพื่ออะไรไหม พอผมบอกว่าไม่เพื่ออะไรก็โดนทั้งสีและดินสอดพองป้ายเข้ามา
ที่หน้าเต็มๆ แกรมโดนดึงจนแก้มยัดไปอีก

“น่ารักจริงๆ ขอหอมแก้มได้ไหมวะ”

“สัด ถ้ามีหอม กูหอมด้วย” ผมทำหน้าที่ไปไม่เป็นจนพี่ ที่คุยกันเมื่อ
ก็หัวเราะออกมา “พูดเล่นลูก พี่พูดเล่น”

“อ้อ” โลงไปที่ คิดว่าจะโดนรุมซะแล้ว

“น้องเมลมีแฟนหรือยังคะ”

“มีแล้วครับ”

“ใช้น้องซ็อคที่ยืนทำหน้านิ่งๆ อยู่ข้างนอกหรือเปล่า”

“ไม่ใช่พี่ แฟนผมเป็นผู้หญิง”

“ถ้าน้องเมลอยากได้ก็เพิ่มพี่ซ็อคยื่นใบสมัครคนแรกนะคะ”

“ฮ่า ฮ่า ครับ แล้วผมไปได้ยังอะ”

“ได้แล้วจ้า” พี่ฐานยอมปล่อยให้ผมกลับมาที่เดิม ตอนที่เดินออกมา
ผมรู้สึกตัวตัวเองเป็นมนุษย์แบ้งยังงี้ยังงั้น

“ฮ่า ฮ่า” ไม่ใช่แค่ไ้บอยและไ้ใจที่หัวเราะผมอย่างบ้าคลั่ง เพราะ
ไ้ซ็อคเองก็ยืนหัวเราะจนเข้าแทบหลุด

“ขำมากใหม่ไ้สัด”

“เฮอฮ่า” พร้อมเพริ่งกันตอบอีก

“เธียย” จู่ๆ น้ำดินสอดพองก็ไหลจากหัวลงมาโดนตา ผมกำลังจะไ้
มือขี้แต่ไ้ซ็อคมันเห็นก่อน

“อย่าขี้...”

“ฮี้ออ ซ็อค แสบอะ”

“แบ๊บๆ” ซ็อคดึงมือผมไปตรงไซนล้างมือก่อนจะขอสายยางจากพี่

สตาร์ฟี่มาล้างหน้าให้ผม “ขอสายยางล้างหน้าหน่อยพี่ ดินสอพองมันเข้าตาเพื่อนผม”

“เฮ้ยพวกมึง เอาสายยางมาให้น้องเขาก่อน ดินสอพองมันเข้าตา” ได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายไม่นานก็รับรู้ถึงน้ำเย็นๆ และนิ้วโป้งที่ขีดเบาๆ ตรงเปลือกตาผม

“ก้มหน่อยเมล”

“อ้อๆ” ผมทำตามมันอย่างว่าง่าย จนสุดท้ายไอ้ช็อคล้างหน้าผมเสร็จถึงส่งสายยางคืนพวกพี่ๆ ที่ยืนอยู่

“ลืมตาได้ไหม”

“ได้นะ”

“ไหนเงยหน้าดิ ตาแดงไหม” ผมเงยหน้ามองไอ้ช็อคที่ก้มหน้าลงมาสำรวจตาผม ตอนแรกก็ไม่วู้สึกอะไรหรอก แต่พอจ้องตาคนตรงหน้ามากๆ ใจมันก็กลับรู้สึกกระตุกแปลกๆ...

“แดงไหมวะมึง”

“แดง...”

“ตาเหวอ”

“เปล่า...”

“...”

“หน้ามึงต่างหาก”